

**СЪВЕТ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ**

Брюксел, 18 юни 2008 г. (15.09)
(OR. en)

8216/2/08
REV 2

LIMITE

COPEN	70
EJN	26
EUROJUST	31

БЕЛЕЖКА

От: Председателството

До: Делегациите

№ предх. док.: 8216/1/08 REV 1 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Относно: Окончателен текст на Европейския наръчник за издаване на европейска заповед за арест

На заседанието си от 17 юли 2007 г. работна група „Сътрудничество по наказателноправни въпроси“ (експерти по въпросите на европейската заповед за арест)¹ обмени мнения по практическите проблеми, свързани с процеса на издаване и изпълнение на европейска заповед за арест. За да намерят разрешение на тези въпроси, делегациите разгледаха предложението на председателството за изработване на общи насоки за попълване на формуляра за европейска заповед за арест (ЕЗА).

Председателството обобщи, че сред делегациите е налице общ консенсус относно необходимостта от изработване на наръчник. Освен това бе предложено работна група „Сътрудничество по наказателноправни въпроси“ (експерти по въпросите на европейската заповед за арест) да обсъди проекта за предложение още веднъж по време на португалското председателство.

Задачата бе възложена на председателството, подпомагано от генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз. Съществуващите наръчници на държавите-членки и опитът на практикуващите в Европейската съдебна мрежа и Евроюст послужиха за основа при изготвянето на предложения текст.

¹ Вж. резултат от обсъжданията, док.12053/07 JAI 407 COPEN 115 EJN 43 EUROJUST 23.

Европейската съдебна мрежа обсъди инициативата на заседанието си от 28 февруари 2008 г. Освен това на заседанието си от 30 април 2008 г. експертите по въпросите на европейската заповед за арест (работна група „Сътрудничество по наказателноправни въпроси“) обсъдиха инициативата в детайли. На заседанието си от 14—15 май 2008 г. Комитет „Член 36“ одобри настоящия наръчник, като прие, че след 18 месеца ще бъде направена оценка на използването му.

Приложено се изпраща на делегациите Европейският наръчник за издаване на европейска заповед за арест.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ЕВРОПЕЙСКИ НАРЪЧНИК ЗА ИЗДАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ¹

¹ Бележките, включени в този текст, нямат обвързващ характер и не засягат националното законодателство за прилагане на Рамковото решение. Бележките имат единствено препоръчителен характер. Същевременно на съдебните органи се напомня за задължението им да тълкуват своето национално право в съответствие с Рамковото решение (вж. делото *Purino* пред Съда на ЕО C-105/03).

ВЪВЕДЕНИЕ

- Целта на настоящата публикация е да се предоставят насоки за приемане на добри практики в контекста на придобития опит, като същевременно на компетентните съдии и прокурори бъде предоставена конкретна информация за това как е най-правилно да се попълват формулярите за ЕЗА. За тази цел текстът включва и конкретни примери за изготвяне на ЕЗА.
- Европейската заповед за арест е първият правен инструмент, основан на взаимното признаване на решения по наказателноправни въпроси. Това предполага радикална промяна в сравнение със старата система за екстрадиция, която бе заменена от система за предаване в рамките на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, което оказва въздействие по-конкретно върху процедурите, сроковете и основанията за отказ за предаване на дадено лице. По този начин ЕЗА е тясно свързана с целта на Договора, посочена в член 29 от Договора за ЕС.
- ЕЗА следва да се използва по ефикасен, ефективен и пропорционален начин, като средство за предотвратяване и наказване на престъпления, като същевременно се закрилят човешките права на заподозрените и осъдени лица. Инструментът, който се основава на лишаване от лична свобода, по принцип е предназначен да съдейства при преследването на по-тежки или нанасящи вреда престъпления, които могат в голяма степен да оправдаят неговото използване, или за целите на изпълнение на присъди. Намерението е той да се използва, само ако на национално ниво е издадена заповед за задържане или друго изпълняемо съдебно решение със същия ефект.

- „Европейската заповед за арест е предназначена да произведе еднакъв ефект в рамките на целия Европейски съюз. Ефектът, който се цели, е бързото, ускорено предаване. Следва да се отчита и фактът, че поради очевидни практически причини голяма част от европейските заповеди за арест не са насочени само към една държава-членка: вж. доклада на комисията по Европейския съюз в Камарата на лордовете, „Европейската заповед за арест — актуални развития“ (HL Paper 156), параграф 21. Формулярът в приложението към Рамковото решение е изготвен въз основа на тази презумпция. Лицето, което издава европейска заповед за арест, не е длъжно да я адресира до конкретна държава-членка. Веднъж издадена, заповедта може да бъде използвана навсякъде, където исканото лице се намира по време на нейното изпълнение“¹.
- Наръчникът бе изготвен по време на португалското и словенското председателства с помощта на редица практикуващи юристи, които работят по въпросите на ЕЗА из цяла Европа, както и с помощта на Европейската съдебна мрежа, Евроюст, генералния секретариат на Съвета на ЕС и Европейската комисия. Той бе одобрен от Комитет „Член 36“ на заседанието му от 14 и 15 май 2008 г. Това бе комитетът, който обсъди разпоредбите на Рамковото решение относно ЕЗА по време на белгийското председателство през 2001 г.
- При необходимост настоящият наръчник може да бъде актуализиран в бъдеще в светлината на натрупания практически опит, измененията в Рамковото решение или развитията по съдебни решения.
- Предложения по текста на наръчника следва да се изпращат на Съвета на ЕС, генерален секретариат, отдел за съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси, Rue de la Loi 175, B-1040 Брюксел (e-mail: eaw@consilium.europa.eu) или до Европейската комисия, ГД „Правосъдие, свобода и сигурност“, отдел за сътрудничество по наказателноправни въпроси, Европейска комисия, B-1049 Брюксел.

¹ Становище на лорд Hope of Craighead по делото Dabas срещу The High Court of Justice, Мадрид [Камара на лордовете, 2007 UK HL 6].

СЪДЪРЖАНИЕ

1.	Рамково решение относно европейската заповед за арест	9
1.1.	Определение и основни характеристики на ЕЗА	10
1.2.	Формуляр за ЕЗА	11
2.	Изпълнение на европейската заповед за арест в държавите-членки на ЕС	12
2.1.	Декларации на държавите-членки относно специалния режим за датата, на която са били извършени деянията	12
2.2.	Предаване на собствени граждани	13
3.	Критерии, прилагани при издаването на ЕЗА — принцип на пропорционалността	14
4.	Превод на ЕЗА	15
4.1.	Езици, на които държавите-членки са приели да получават ЕЗА	16
5.	Срок за изпълняващия орган да получи ЕЗА след задържане на лицето	16
6.	Как се попълва формуляр за ЕЗА	16
7.	Как се предава ЕЗА	18
7.1.	Когато лицето, което трябва да бъде задържано, е с известно местонахождение	18
7.2.	Когато местонахождението на исканото лице не е известно	19

7.3.	Шенгенска информационна система — ШИС	19
7.4.	Европейската заповед за арест в ШИСone4all	19
7.5.	Предаване чрез Интерпол.....	21
8.	Роля на Евроюст	21
9.	Европейска съдебна мрежа	22
10.	„Fiches Françaises“ — насоки от всяка държава-членка	22
11.	Споразумение между Норвегия и Исландия и Европейския съюз	23
12.	Решения на Съда на ЕО, които имат отношение.....	23
13.	Решения на някои от върховните съдилища (в резюме).....	23
14.	Препратки към повече информация за ЕЗА.....	23
15.	Пример за попълване на формуляр за ЕЗА.....	24

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложение I	Рамково решение (2002/584/ПВР) от 13 юни 2002 г. относно ЕЗА и процедурите за предаване между държавите-членки.....	25
Приложение II	Формуляр за европейска заповед за арест.....	49
Приложение III	Насоки за попълване на формуляра за ЕЗА	55
Приложение IV	Езици, на които държавите-членки са приели да получават ЕЗА.....	76
Приложение V	Срок за получаване на ЕЗА след задържане на търсеното лице	78
Приложение VI	Решение на Съда на ЕО (С 105/03) по делото Pupino	80
	Решение на Съда на ЕО (С 303/05) по делото Advokaten voor de Wereld .	99
Приложение VII	Решения на някои от върховните съдилища (в резюме).....	119
Приложение VIII	Списък на точките за контакт и данни за контакт на експертите в областта на ЕЗА	125

1. Рамково решение относно европейската заповед за арест

На 13 юни 2002 г. Съветът прие Рамково решение относно европейската заповед за арест¹. В съответствие с член 34, параграф 1 от него държавите-членки следва да вземат необходимите мерки за прилагане на разпоредбите на Рамковото решение до 31 декември 2003 г. От 1 януари 2004 г. тази нова система замени, с малки изключения, договореностите за екстрадиция с новия режим на предаване. По отношение на предаването между държави-членки бяха заменени съответните разпоредби в следните конвенции:

- Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г., нейния допълнителен протокол от 15 октомври 1975 г. и втори допълнителен протокол от 17 март 1978 г., както и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г., доколкото урежда екстрадицията;
- Споразумението между 12-те държави-членки на Европейските общности относно опростяване и модернизация на методите на предаване на исканията за екстрадиция от 26 май 1989 г.;
- Конвенцията за опростената процедура за екстрадиция между държавите-членки на Европейския съюз от 10 март 1995 г.;
- Конвенцията за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз от 27 септември 1996 г.;
- дял III, глава 4 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници.

Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е изпълняемо в Европейския съюз, издадено от държава-членка и изпълнено в друга държава-членка въз основа на принципа на взаимното признаване.

¹ ОВ L 190, 18.7.2002 г., стр. 1.

1.1. Определение и основни характеристики на ЕЗА

Европейската заповед за арест замени традиционната система за екстрадиция с по-опростен и ускорен механизъм за предаване на искани лица за целите на провеждането на наказателно преследване или изпълнение на присъда лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Заповед може да бъде издадена за целите на наказателното преследване във връзка с деяния, които са наказуеми по националното право с присъда лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за *не по-малко от 12 месеца*¹ (по време на разследването и съдебното разглеждане до окончателното влизане в сила на присъдата), или ако наложеното наказание или мярката, изискваща задържане, е *не по-малко от 4 месеца*. Тези критерии не са кумулативни.

Централните органи, които досега играеха значителна роля в процеса на екстрадиция, понастоящем по правило са изключени от процеса на ЕЗА, въпреки че все още могат да работят като звена за подкрепа, предаване и информация в по-общ план. За да станат исканията по-опростени и лесни за работа, понастоящем те се издават по еднакъв начин чрез *попълването на формуляр за ЕЗА*.

Рамковото решение отразява философията на интеграцията в общото съдебно пространство и включва нов модел на сътрудничество, основан на взаимното доверие между държавите-членки. Понастоящем предаването на собствени граждани е принцип и общо правило с малки изключения. Тези изключения са свързани със срокове и с изискванията за прилагането². Практиката показва, че около една пета от всички случаи на предаване в Съюза засягат лица, които са граждани на държавата, въпреки че в съответствие с Рамковото решение условията за връщане или изпълнение на присъдата често се уговарят при извършване на предаването.

¹ Следва да се отбележи, че периодът от „не по-малко от 12 месеца“, посочен в член 2, параграф 1 от Рамковото решение, следва да се тълкува в съответствие с предходния режим за екстрадиция (т.е. Европейската конвенция за екстрадиция от 1957 г., Конвенцията на ЕС за екстрадиция от 1995 г.). Ето защо в законодателството за прилагане на член 2, параграф 1 от Рамковото решение следва да се посочи, че ЕЗА може да се издава в случаи, когато наказанието, което може да бъде наложено за извършеното престъпление, е 12 месеца или повече.

² Вж. глава 2.2. относно предаването на лица, които са граждани на държавата.

Основанията за отказ за сътрудничество бяха намалени. С Рамковото решение бе премахната проверката на двойната наказуемост като основание за неизпълнение и непредаване по отношение на списък от 32 категории престъпления, определени от издаващата държава, когато те са наказуеми в издаващата държава с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за срок, не по-малък от три години. Ако въпросното престъпление е наказуемо с по-малко от 3 години или не е включено в списъка, се прилага двойната наказуемост.

В резултат на това, когато престъпленията, за които се води разследване или тече съдебен процес, съответстват в конкретния случай на типичното описание за тях в правото на издаващата държава, изпълняващият съдебен орган не може да контролира двойната наказуемост на деянието.

1.2. Формуляр за ЕЗА

ЕЗА е съдебно решение, издадено под формата, предвидена в Рамковото решение. Формулярът за ЕЗА се съдържа в приложение към Рамковото решение относно ЕЗА. Необходимо е да се използва този формуляр, макар че е възможно това не винаги да става ясно от законодателството на някои държави-членки. Намерението на Съвета бе да създаде работен инструмент, който лесно би могъл да се попълва от издаващите съдебни органи и да бъде признат от изпълняващите съдебни органи. Една от целите на този формуляр е да се избегне използването на продължителни и скъпоструващи преводи и да се улесни достъпът до тази информация. Следва да се използва само този формуляр; той не може да се променя. Тъй като този формуляр по принцип ще представлява единствената основа за задържане и последващото предаване на исканото лице, той следва да се попълва с особено внимание, за да се избегнат ненужни искания за допълнителна информация. Формулярът може да бъде попълнен и разпечатан от интернет страницата на Европейската съдебна мрежа (ECM) <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> .

2. Изпълнение на европейската заповед за арест в държавите-членки на ЕС

2.1. Декларации на държавите-членки относно специалния режим за датата, на която са били извършени деянията

В съответствие с член 32, параграф 1 от Рамковото решение относно ЕЗА всяка държава-членка при приемането му има право да заяви, че като изпълняваща държава-членка ще прилага Рамковото решение само спрямо деяния, извършени след определена дата, която трябва да бъде определена, но която не може да бъде по-късна от 7 август 2002 г. Ако деянията са извършени преди посочените по-долу дати, ще бъде необходимо подаването на традиционна молба за екстрадиция, за да бъде предадено исканото лице.

Такива декларации са направени от следните държави-членки:

- Австрия: деяния, извършени след 7 август 2002 г.
- Чешка Република: деяния, извършени от чешки граждани след 1 ноември 2004 г.¹
- Франция: деяния, извършени след 1 ноември 1993 г.
- Италия: деяния, извършени след 7 август 2002 г. Според италианското законодателство Италия не може да изпълнява ЕЗА, издадени преди 14 май 2005 г.
- Люксембург: деяния, извършени след 7 август 2002 г. (ще бъде внесен законодателен акт в Парламента)

Единствено Австрия, Франция и Италия са уведомили Съвета в съответствие с Рамковото решение. Що се отнася до Италия, законодателството се различава от декларацията.

Оттук следва, че ако деянията са били извършени преди посочените по-горе дати, процедурата по предаването на исканото лице ще се извършва чрез подаване на традиционна молба за екстрадиция, а не чрез формуляра за ЕЗА.

¹ 10750/06 COPEN 69 EJN 17 EUROJUST 31.

2.2. Предаване на собствени граждани

Европейската заповед за арест премахва възприетото от старата система за екстрадиция неизпълнение на предаване на основания, свързани с гражданството на исканото лице. Това генерализиране на предаването на граждани е едно от най-значимите постижения на Рамковото решение. То обаче бе свързано с известни конституционни трудности в някои държави-членки.

В *Германия* законът, с който се извършва транспонирането, бе обявен за нищожен с решение на Федералния конституционен съд от 18 юли 2005 г.; решението забранява предаване на германски граждани, но не и на чужди граждани, до влизането в сила на 2 август 2006 г. на новия закон от 20 юли 2006 г.

В *Полша* с решение от 27 април 2005 г. Конституционният трибунал отложи до 6 ноември 2006 г. действието на частичното обявяване на нищожност на закона, с който се извършва транспонирането. Измененията бяха направени своевременно и от 7 ноември 2006 г. Полша предава свои граждани, при условие че престъплението, за което се иска предаване, е било извършено извън територията на Полша и съставлява престъпление по полското право.

В *Кипър*, с решение от 7 ноември 2005 г. Върховният съд на Кипър е обявил закона, с който се транспонира ЕЗА, за противоречащ на Конституцията на страната. Измененият закон е влязъл в сила на 28 юли 2006 г.; новият член 11 обаче въвежда определен срок, в който е възможно да се предаде кипърски граждани, като тази възможност съществува само за деяния, извършени след датата на присъединяване на Кипър към ЕС, тоест след 1 май 2004 г.

В съответствие с член 33 от Рамковото решение, ако Австрия не измени националното си законодателство най-късно до 31 декември 2008 г., тя може да откаже изпълнение на заповед по отношение на австрийски граждани, когато съответните деяния не са наказуеми по австрийското право.

Чешката република ще продължи да разглежда искания, свързани с деяния, извършени от чешки граждани преди 1 ноември 2004 г., в съответствие със системата за екстрадиция, приложима преди датата на присъединяването на Чешката република към Европейския съюз, т.е. в съответствие с Европейската конвенция за екстрадиция от 12 декември 1957 г., двата протокола за изменение към нея от 15 октомври 1975 г. и 17 март 1978 г., Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и приложимите двустранни споразумения. Съгласно разпоредбите на раздел 403, параграф 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (Act No. 141/1961 Coll., с измененията) Чешката република може да предава свои граждани на други държави-членки на ЕС само при условията на реципрочност.

3. Критерии, прилагани при издаването на ЕЗА — принцип на пропорционалността

Ясно е, че Рамковото решение относно ЕЗА не включва задължение за издаващата държава-членка да извърши проверка за пропорционалност. Този въпрос в крайна сметка ще бъде разрешен въз основа на законодателството и съдебната практика на държавите-членки. Въпреки това вж. дело *Advocaten voor de Wereld* в приложение VI и член 49 от Хартата на ЕС за основните права.

Като се отчитат сериозните последици от изпълнението на ЕЗА по отношение на ограниченията за физическата свобода и свободното движение на исканото лице, преди да вземат решение за издаване на заповед компетентните органи следва да вземат предвид, когато е възможно, съображенията за пропорционалност, като сравнят полезността на ЕЗА в конкретния случай с мярката, която трябва да се приложи, и последствията от нея. Ето защо не следва да се прибягва до ЕЗА, когато принудителната мярка, която изглежда пропорционална, адекватна и приложима за случая, не е превантивно задържане.

Така например заповед не следва да се издава, когато, макар и превантивното задържане да е допустимо, може да бъде избрана друга принудителна мярка без лишаване от свобода — като предоставяне на декларация за самоличност и място на пребиваване — или такава, която би довела до незабавно освобождаване на лицето след първото съдебно заседание.

Това тълкуване съответства на разпоредбите на Рамковото решение относно ЕЗА и на цялостната философия, която стои зад прилагането му, за да може ЕЗА да стане ефективен инструмент за борба по-специално с тежката и организираната престъпност.

Когато се прибегва до издаване на ЕЗА, следва да се прави оценка за всеки конкретен случай, която да отчита всички отделни елементи, включително тежестта на престъплението, мярката, средствата, които да бъдат използвани в изпълняващата държава, и особено факта, че мярката включва лишаване на лицето от свобода.

4. Превод на ЕЗА

ЕЗА, заедно с превод на езика на изпълняващата държава или на друг официален език на институциите на Европейския съюз, приет от тази държава, следва да се изпрати посредством декларация, депозирана пред генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз (вж. приложение IV).

Като се имат предвид кратките срокове за изпълнение на европейска заповед за арест, желателно е, ако местонахождението на исканото лице е известно, въпросната заповед да бъде предварително преведена на езика на страната, където е вероятно лицето да се намира. Когато ЕЗА се предава пряко на изпълняващ съдебен орган или централен орган, тя трябва да бъде придружена от превод.

В други случаи заповедта следва да бъде преведена спешно на един от езиците, приети от изпълняващата държава-членка, в която лицето е било задържано, в рамките на срока, определен от държавата-членка при получаване на ЕЗА.

Повечето държави-членки, които използват Шенгенската информационна система, са установили специални практики. От 1 септември 2007 г. системата ШИСone4all е действаща по принцип в повечето държави-членки, с изключение на България, Кипър, Румъния, Ирландия и Обединеното кралство. Това означава, че познатите като „SIRENE формуляри А и М“ ще съдържат като цяло същата информация, както и ЕЗА, и че предварителни преводи ще се изготвят на английски език. Системата действа от септември 2007 г.

Когато Шенгенската информационна система от второ поколение (ШИС II) стане действаща, което се очаква през 2009 г., оригиналната ЕЗА ще бъде сканирана в системата и ще стане достъпна незабавно. Това не засяга задълженията, предвидени в член 8, параграф 2 от Рамковото решение.

4.1. Езици, на които държавите-членки са приели да получават ЕЗА

Вж. приложение IV.

5. Срок за изпълняващия орган да получи ЕЗА след задържане на лицето

Когато дадено лице бъде задържано, изпълняващият орган в рамките на определен срок трябва да получи европейска заповед за арест, придружена от превод на един от езиците, приети от тази държава, за да извърши процедурата по предаването и/или да задържи издирваното лице. Сроковете и езиците, приети от държавите-членки, варират в зависимост от законодателството. Неспазването на сроковете или на езиковия режим може да има сериозни последици, като например освобождаване на задържаното лице, в зависимост от законодателството или съдебната практика.

За приложимите срокове вж. приложение V.

6. Как се попълва формуляр за ЕЗА

Подробни насоки са предоставени в приложение III.

При попълване на ЕЗА следва да се внимава особено при описанието на обстоятелствата, свързани с престъплението (графа е), тъй като съдът, който изпълнява европейската заповед за арест, няма право да проверява двойната наказуемост по отношение на престъпления от списъка с тридесет и две категории престъпления, ако престъплението се наказва с наказание лишаване от свобода за срок, не по-малък от три години.

Списъкът, който е заимстван от член 2, параграф 2 от Рамковото решение, се основава отчасти на категории престъпления, които са хармонизирани с приетите текстове или са в процес на приемане в рамките на правото на ЕС. По-голямата част от тези категории съответстват на престъпления, които се идентифицират лесно по националното право на държавите-членки на ЕС и поради това не изискват каквото и да било специално обяснение. Следва обаче да се изтъкне, че се прилага определението за престъплението на издаващата държава-членка. Този списък не следва да се тълкува като отнасящ се до конкретни престъпления, а до категории престъпления от вида, посочен в списъка.

В случай на премахване на двойната наказуемост се прилага определението за престъпление в Наказателния кодекс (общо или конкретно) на издаващата държава-членка.

Първоначалното намерение на авторите на Рамковото решение бе, че не следва да е необходимо текстът на Кодекса да се инкорпорира в ЕЗА (или да се приложи към нея, каквато е практиката на някои съдебни органи), като по този начин се избягва ненужното превеждане на правни текстове. Обстоятелствата по случая трябва винаги да се описват пълно и изчерпателно, така че да може да се прецени прилагането на правилото на особеността, на принципа „*ne bis in idem*“ и на предписанията, касаещи дадени обстоятелства. Винаги е необходимо да се посочва времето, мястото и степента на участие в престъплението на исканото лице. Ако престъплението не е включено в списъка, описанието на престъплението следва да бъде такова, че изпълняващият съдебен орган да бъде в състояние да направи оценка за двойна наказуемост.

Предаване за съпътстващи престъпления означава предаване за едно или няколко престъпления, наказуеми с по-лека санкция от прага, установен в член 2, параграф 1 от Рамковото решение. Самото Рамково решение не предвижда изрично механизъм за разглеждане на въпроса за предаването за съпътстващи престъпления. Някои държави-членки го допускат, докато други — не. Преди да се издаде ЕЗА, следва да се обърне внимание на факта, че това положение може да направи ЕЗА недействителна, особено в случаите, когато има осъждане и целта на ЕЗА е кумулативна присъда лишаване от свобода, а част от престъпленията не са обхванати от прага.

Формулярът може да бъде разпечатван и попълван, но не се допускат промени или заличавания в таблиците. Ако конкретен въпрос няма отношение, винаги посочвайте „неприложимо“, но не заличавайте графата. Формулярът на ЕЗА може да бъде разпечатван и попълван, след като бъде изтеглен от следния уебсайт:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Формуляр (Form)

Този формуляр бе изменен неотдавна (ноември 2007 г.), така че графите да могат да се разширят, в случай че е необходимо да се въведе значително количество информация.

Препоръчително е да свалите формуляра и да го съхраните на компютъра си или на компактдиск, в случай че достъпът до този уебсайт е невъзможен, когато формулярът Ви потрябва.

Ако е попълнен правилно, формулярът за ЕЗА не изисква допълнителни документи. Когато е приложимо обаче, съответните идентификационни данни следва да се предават чрез Интерпол или SIRENE, както е отбелязано във формуляра в края на графа а).

Важно е да се посочи наличието на снимки и пръстови отпечатащи на исканото лице, когато такива са налични. Освен това винаги следва да се предоставят данните за контакт и номерът на мобилния телефон на дежурните служби и отговорното лице, така че те да могат да бъдат уведомявани незабавно при откриване на исканото лице.

В приложения III и IV са предоставени подробни насоки за попълването на някои графи. Тези насоки не обвързват съдебните органи на държавите-членки, но имат определено значение, тъй като са изготвени от експерти и от други лица, които са участвали в изработването на Рамковото решение относно ЕЗА.

7. Как се предава ЕЗА

7.1. Когато лицето, което трябва да бъде задържано, е с известно местонахождение

Когато местонахождението на лицето е известно, ЕЗА следва да се изпрати директно на компетентния орган на държавата, където лицето е открито, за изпълнение. Цялата информация, която се отнася до издаващите и изпълняващите органи на държавите-членки, може лесно да бъде намерена на уебсайта на Европейската съдебна мрежа: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => търси в атлас на ЕЗА (search EAW Atlas) => избор на държава (select the country).

Същевременно, за да се гарантира, че въпросното лице ще остане на същото място, издаващият орган освен това обикновено изпраща ЕЗА директно на съответната национална служба SIRENE за разпространение сред държавите-членки на ЕС, които участват в Шенгенската информационна система. Това ще позволи на полицейските служби в държавите-членки да идентифицират лицето, което трябва да бъде задържано.

ЕЗА се изпраща на съответното национално бюро на Интерпол за разпространение сред онези държави-членки на ЕС, които за момента не са част от ШИС: България, Кипър, Ирландия, Румъния и Обединеното кралство. Следва обаче да се отбележи, че в някои държави-членки подаденият от Интерпол сигнал не съставлява основание за задържане. В този случай е важно да се обозначи конкретно наличието на ЕЗА, което може да бъде необходимо, за да се разреши лишаването от свобода.

7.2. Когато местонахождението на исканото лице не е известно

Когато местонахождението на исканото лице не е известно, ЕЗА следва да се изпрати на съответната национална служба SIRENE за разпространение сред онези държави-членки на ЕС, които са част от ШИС. Каналите на Интерпол се използват за разпространение до онези държави-членки на ЕС, които за момента не са част от ШИС: България, Кипър, Ирландия, Румъния и Обединеното кралство.

7.3. Шенгенска информационна система — ШИС

Член 9, параграф 1 от Рамковото решение предвижда предаване на европейската заповед за арест директно на изпълняващия орган, когато местонахождението на исканото лице е известно. Член 9, параграф 2 предвижда издаващият съдебен орган да може във всеки случай да вземе решение за подаване на сигнал за исканото лице в Шенгенската информационна система (ШИС).

Сигнал в ШИС е равностоеен на европейска заповед за арест, придружена от информацията, предвидена в член 8, параграф 1. За определен преходен период, докато ШИС стане способна да предава цялата информация, описана в член 8, сигналът е равностоеен на европейска заповед за арест до получаването на оригинала по установената и надлежна форма от изпълняващия съдебен орган.

7.4. Европейската заповед за арест в ШИСone4all

На заседанието на Съвета по правосъдие и вътрешни работи от 4 и 5 декември 2006 г. Съветът реши¹ да продължи работата по предложението на Португалия за проект ШИСone4ALL, с цел намиране на временно разрешение за забавянията и други проблеми, възникнали в рамките на проекта ШИС II. Целта бе свързване на държавите-членки, които се присъединиха към ЕС през май 2004 г., към сега действащата ШИС 1+. Тогава достъпът до ШИС 1+ би довел до премахване на проверките по вътрешните граници. Всички засегнати държави-членки, с изключение на Кипър, решиха да се присъединят към проекта (общо 9 държави).

¹ Заключение на Съвета относно ШИС II, ШИС 1+ и разширяването на Шенгенското пространство, док. 16391/1/06.

Техническата подготовка и оценките на защитата на личните данни в съответните държави-членки доведоха до обмяна на формуляри А и М с оглед на исканията на няколко държави-членки към сигналите по член 95 да бъдат добавени и шенгенските „флагове“. Тази дейност започна на 21 май 2007 г. и отбелязва стабилен напредък.

По отношение на юридическата страна на въпроса Съветът прие две решения:

- 2007/471/ЕО: Решение на Съвета от 12 юни 2007 г. относно прилагането на разпоредбите на *достиганията на правото от Шенген* във връзка с Шенгенската информационна система в Чешката република, Република Естония, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република¹
- 2007/472/ЕО: Решение на Съвета от 25 юни 2007 г. за изменение на Решение на изпълнителния комитет, създаден по силата на Шенгенската конвенция от 1990 г., за изменение на финансовия регламент относно разходите по въвеждането и експлоатацията на техническата поддръжка на Шенгенската информационна система (Ц.ШИС)²

Първото решение

- позволява предаване на действителни данни от ШИС до съответните държави-членки от 7 юли 2007 г.

Тази първа разпоредба означава, че националните копия от ШИС на държавите-членки могат да бъдат изтегляни, без действително да бъдат използвани. Нейната основна цел е техническа.

- позволява на съответните държави-членки от 1 септември 2007 г. да въвеждат данни в ШИС и да използват данни от ШИС при определени условия. Условията са свързани с факта, че, докато граничният контрол не бъде премахнат, разпоредбите относно отказа за влизане не трябва да се прилагат. Тази втора разпоредба предоставя на съответните 9 държави-членки разрешение действително да използват ШИС на същата основа, както и другите държави, които вече я прилагат.

¹ ОВ L 179, 7.7.2007 г., стр. 46.

² ОВ L 179, 7.7.2007 г., стр. 50.

7.5. Предаване чрез Интерпол

Член 10, параграф 3 от Рамковото решение създава правно основание да се поиска от Интерпол да предаде европейска заповед за арест, когато не е възможно предаването ѝ чрез Шенгенската информационна система.

Използването на мрежата на Интерпол се разглежда като един от възможните начини за предаване на европейски заповеди за арест във връзка с държавите-членки, които в момента не участват в ШИС (България, Кипър, Ирландия, Румъния и Обединеното кралство).

8. Роля на Евроюст

В съответствие с член 3 от Решение (2002/187/ПВР)¹, на Съвета от февруари 2002 г. една от целите на Евроюст е да подобрява сътрудничеството между компетентните органи на държавите-членки, и по-специално чрез улесняване на изпълнението на международната взаимопомощ и изпълнение на молби за екстрадиране. По този начин Евроюст може да изпълнява улесняваща и координираща роля в случаите на ЕЗА и екстрадиция.

Съгласно член 16 от Рамковото решение относно ЕЗА, когато две или повече държави-членки са издали европейска заповед за арест за едно и също лице, решението коя от тях да бъде изпълнена се взема от изпълняващия орган при надлежно отчитане на всички обстоятелства и особено на обществена опасност, местоизвършването на престъпленията, датите на заповедите за арест, както и целта, за която са издадени — извършване на наказателно преследване или привеждане в изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Изпълняващият съдебен орган може да се консултира с Евроюст при вземане на решения в случай на повече искания.

Член 17 от Рамковото решение урежда сроковете и процедурите за вземане на решение за изпълнение на ЕЗА. Когато поради наличие на извънредни обстоятелства държава-членка не може да спази определените в този член срокове, същата следва да уведоми Евроюст, като изложи причините за забавянето.

¹ ОВ L 63, 6.3.2002 г., стр. 1.

9. Европейска съдебна мрежа

Европейската съдебна мрежа (ЕСМ) създаде информационно технологичен механизъм (Европейски съдебен атлас), който дава възможност за идентифициране на изпълняващия съдебен орган, на който ЕЗА следва да се предава директно (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Механизмът включва информация за:

- данните за контакт на изпълняващите органи;
- езика, на който следва да се издаде заповедта;
- срокове за получаване на оригиналната заповед от датата, на която лицето, което ще бъде предавано, е било задържано, когато задържането е в резултат от подаден сигнал в ШИС;
- данните за контакт на издаващите органи;
- данните за контакт на централните органи и техните правомощия (т.е. за получаване и предаване на ЕЗА; подпомагане на компетентните органи; искания за транзитно преминаване; спешни случаи).

Атласът на европейската заповед за арест може да бъде намерен на уебсайта на ЕСМ <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. Атласът на ЕЗА предоставя исканата информация, когато са въведени данни относно мястото, където ЕЗА ще бъде предадена (държава, област, регион, под-регион, община, код на населено място/пощенски код). Контакти могат да се осъществяват и с точките за контакт на ЕСМ.

10. „Fiches Françaises“ — насоки от всяка държава-членка

Понастоящем основната информация за ЕЗА, като напр. декларациите на държавите-членки относно обхвата на Рамковото решение, информация относно правната процедура и други практически подробности, известни като „Fiches Françaises“, формулярите за ЕЗА на всички официални езици на ЕС и националното законодателство могат да бъдат открити на следните уебсайтове:

ЕСМ — уебсайт — база данни с документи

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> (login: rje; password: dgsi)
(Отидете на „Документ по категория“ (Document by category) и изберете „Нотификации за ЕЗА“ (EAW notifications) и „Доклади и документи за ЕЗА“ (EAW reports and documents).)

Уебсайт на генералния секретариат на Съвета

- http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=EN&cmsid=545&id=66

Обща информация на уебсайта на Европейската комисия

- http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Споразумение между Норвегия и Исландия и Европейския съюз

На 28 юни 2006 г. бе подписано споразумение за предаване между Норвегия и Исландия и Европейския съюз. С някои изменения споразумението разширява механизма за предаване, за да обхване Норвегия и Исландия. Това споразумение все още не е влязло в сила.

12. Решения на Съда на ЕО, които имат отношение

Две решения на Съда на ЕО, които могат да представляват интерес за съдебните органи на държавите-членки, т.е. делата Pupino (C-105/03) и *Advocaten voor de Wereld* (C-303/05), са включени в приложение VI.

13. Решения на някои от върховните съдилища (в резюме)

Решенията на някои от върховните съдилища на държавите-членки са обобщени в приложение VII.

14. Препратки към повече информация за ЕЗА

Повече информация относно прилагането на Рамковото решение относно европейската заповед за арест, както и съдебна практика може да бъде намерена на посочените по-долу уебсайтове:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

Уебсайт на Европейската съдебна мрежа

http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx

Атлас на ЕЗА на уебсайта на ЕСМ

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>

Информация за ЕЗА се намира на уебсайта на ЕСМ

15. Пример за попълване на формуляр за ЕЗА

В приложение III е даден пример за попълване на формуляр за ЕЗА. Примерът е разделен на две категории относно случаите, при които ЕЗА се издава за целите на извършване на наказателно преследване/разследване (досъдебна фаза) и случаи на изпълнение на присъда, както и при *задочно* поставена присъда.

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Рамково решение (2002/584/ПВР) от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки¹

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за Европейския съюз, и по-специално член 31, букви а) и б) и член 34, параграф 2, буква б) от него,

като взе предвид предложението на Комисията (1),

като взе предвид становището на Европейския парламент (2),

като има предвид, че:

- (1) Съгласно заключенията на Европейския съвет от Тампере от 15 и 16 октомври 1999 г., и по-специално точка 35 от тях, официалната процедура за екстрадиция следва да бъде отменена в държавите-членки по отношение на осъдени лица, които се укриват от правосъдието, а процедурите по екстрадиция трябва да бъдат ускорени спрямо лица, които са заподозрени в извършване на престъпление.
- (2) Програмата с мерки за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения по наказателни дела, която е предвидена в точка 37 от заключенията на Европейския съвет от Тампере и приета от Съвета на 30 ноември 2000 г. (3) урежда взаимното изпълнение на заповедите за арест.
- (3) Всички или някои държави-членки са страни по редица конвенции в областта на екстрадицията включително Европейската конвенция относно екстрадицията от 13 декември 1957 г. и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г. Северноевропейските държави са приели закони с еднакво съдържание, които уреждат екстрадицията.

¹ ОВ L 190, 18.07.2002 г., стр. 1.

- (4) Освен това следните три конвенции, които изцяло или отчасти се отнасят до екстрадицията, са приети от държавите-членки и представляват част от достиженията на правото на Европейския съюз: Конвенция от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници (4), отнасящо се до отношенията между държавите-членки, които са страни по тази конвенция, Конвенцията от 10 март 1995 г. за опростените процедури за екстрадиция между държавите-членки на Европейския съюз (5) и Конвенцията от 27 септември 1996 г. за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз (6).
- (5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите-членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите-членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.
- (6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.
- (7) Тъй като заместването на системата на многостранна екстрадиция, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., не може да се постигне напълно от държавите-членки чрез едностранни действия, а поради своя мащаб и въздействие може да се постигне само в рамките на Съюза Съветът следва да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, посочен в член 2 от Договора за Европейския съюз и член 5 от Договора за създаване на Европейската общност. Съгласно принципа за пропорционалност, така както е определен в последния текст, настоящото рамково решение съдържа необходимото с оглед постигането на тази цел.
- (8) Решенията за привеждане в изпълнение на заповедите за арест трябва да бъдат предмет на достатъчен контрол, което означава, че съдебният орган на държавата-членка, в която издирваното лице е задържано, следва да вземе решение за неговото предаване.
- (9) Ролята на централните органи при изпълнението на европейската заповед за арест трябва да бъде ограничена до практическа и административна помощ.

- (10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на поверителност между държавите-членки. Нейното прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване на един от принципите на държавите-членки, посочени в член 6, параграф 1 от Договора за Европейския съюз, определени от Съвета съгласно член 7, параграф 1 от Договора с посочените в член 7, параграф 2 от него последици.
- (11) В отношенията между държавите-членки европейската заповед за арест следва да замести всички предходни способи, свързани с екстрадицията, включително разпоредбите относно екстрадицията на дял III от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген.
- (12) Настоящото рамково решение спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 от Договора за Европейски съюз и отразени в Хартата на основните права на Европейския съюз (1), и по-специално глава VI от нея. Никоя разпоредба от настоящото рамково решение не може да се тълкува като забраняваща отказа да се предаде лице, за което е издадена заповед за арест, когато са налице почиващи на обективни елементи основания да се счита, че въпросната заповед е издадена с цел преследване или наказване на лице поради неговия пол, раса, религия, етническа принадлежност, националност, език, политически убеждения или сексуална ориентация, или че неговото положение е свързано с някое от тези основания. Настоящото рамково решение не е пречка държава-членка да приложи своите конституционни норми, свързани със справедливия процес, свободата на сдружаване, свободата на печата и свободата на словото в други медии.
- (13) Никое лице не може да бъде предавано, експулсирано или екстрадирано, когато съществува сериозна опасност то да бъде подложено на смъртно наказание, изтезание или на друго нечовешко или унижително наказание.
- (14) След като всички държави-членки са ратифицирали Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматизирано обработване на лични данни, последните, обект на обработване във връзка с изпълнението на настоящото рамково решение, следва да бъдат защитени в съответствие с принципите на тази конвенция,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РАМКОВО РЕШЕНИЕ:

ГЛАВА 1 ОБЩИ ПРИНЦИПИ

Член 1 Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ

1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава-членка, с оглед задържане и предаване на друга държава-членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.
2. Държавите-членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.
3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора за Европейския съюз.

Член 2 Обхват на европейската заповед за арест

1. Европейска заповед за арест се издава за деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава-членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за не по-малко от 12 месеца, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца.
2. Следните престъпления, ако в издаващата държава-членка са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за срок не по-малък от три години и така както са определени в законодателството на издаващата държава-членка, при условията на настоящото рамково решение и без проверка за двойна наказуемост на деянието, дават основание за предаване съгласно европейска заповед за арест:
 - участие в престъпна група,
 - тероризъм,
 - трафик на хора,
 - сексуална експлоатация на деца и детска порнография,
 - незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества,
 - незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества,
 - корупция,

- измама, включително такава, която засягаща финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности,
 - изпиране на имущество, придобито от престъпление,
 - подправяне на парични знаци, включително евро,
 - престъпления, свързани с компютри,
 - престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности,
 - улесняване на незаконно влизане и пребиваване,
 - убийство, тежка телесна повреда,
 - незаконна търговия с човешки органи и тъкани,
 - отвличане, противозаконно лишаване от свобода и взимане на заложици,
 - расизъм и ксенофобия,
 - организиран или въоръжен грабеж,
 - незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството,
 - мошеничество,
 - рекет и изнудване,
 - подправяне и пиратство на изделия,
 - подправяне на административни документи и търговия с тях,
 - подправяне на платежни средства,
 - незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа,
 - незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали,
 - трафик на противозаконно отнети превозни средства,
 - изнасилване,
 - палеж,
 - престъпления от компетентността на Международния наказателен съд,
 - незаконно отвличане на летателни средства или кораби,
 - саботаж.
3. Във всеки един момент с единодушие и след консултация с Европейския парламент при условията, посочени в член 39, параграф 1 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), Съветът може да реши да добави други категории престъпления в списъка по параграф 2. Въз основа на представения доклад от Комисията съгласно член 34, параграф 3, Съветът преценява дали списъкът следва да бъде удължен или изменен.

4. За престъпления, различни от посочените в параграф 2, предаването може да зависи от условието, деянията, за които е издадена европейска заповед за арест, да съставляват престъпление съгласно законодателството на изпълняващата държава-членка независимо от елементите на състава или начина, по който е описано.

Член 3 Случаи, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест

Съдебният орган на държава-членка по привеждане на решенията в изпълнение (по-долу „изпълняващ съдебен орган“) отказва да изпълни европейска заповед за арест в следните случаи:

1. когато престъплението, във връзка с което е издадена европейска заповед за арест, е амнистирано в изпълняващата държавачленка, ако тази държава е компетентна да преследва престъплението съгласно наказателното ѝ право;
2. когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице е осъдено от държава-членка за същите деяния, при условие че наказателното преследване е завършило с присъда, наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или изпълнението му е погасено по давност.
3. когато лицето, обект на европейска заповед за арест, предвид възрастта си, не е наказателно отговорно за деянията, за които е издадена заповедта за арест съгласно законодателството на изпълняващата държава.

Член 4 Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано

Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

1. когато в някои от посочените в член 2, параграф 4 случаи, деянието, за което е издадена европейска заповед за арест, не е престъпление съгласно правото на изпълняващата държава-членка; въпреки това във връзка с данъци и задължения, свързани с мита и валутен обмен, изпълнението на европейска заповед за арест не следва да бъде отказано с аргумент, че законодателството на изпълняващата държава-членка не предвижда същия вид данъци или други фискални задължения, или не съдържа уредба на мита и валутен обмен, еднаква с тази на издалата я държава-членка;
2. когато срещу лицето, което е обект на европейска заповед за арест, е възбудено наказателно преследване в изпълняващата държава-членка за същото деяние, за което е издадено постановлението;

3. когато съдебните органи на изпълняващата държава-членка са взели решение или да не търсят наказателна отговорност за престъпление, за което е издадена европейска заповед за арест, или да спрат производството, или когато окончателното решение спрямо издирваното лице е постановено в държава-членка за същите деяния, което пречатства производството;
4. когато възможността за възбуждане на наказателно преследване срещу издирваното лице или изтърпяване на наказание е погасена по давност съгласно правото на изпълняващата държава-членка, а деянията попадат в юрисдикцията ѝ съгласно собствения ѝ наказателен закон;
5. когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице е осъдено от трета страна за същите деяния, при условие че наказателното преследване е завършило с присъда, наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или е погасено по давност съгласно правото на тази страна;
6. когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане и издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно националното си право;
7. когато европейската заповед за арест се свързва с престъпления, които:
 - а) съгласно правото на изпълняващата държава-членка са извършени изцяло или частично на нейна територия или на място, считано за такова; или
 - б) са извършени извън територията на държавата-членка, издала европейската заповед за арест, а правото на изпълняващата държава-членка не допуска наказателно преследване за същите престъпления, извършени извън територията ѝ ;

Член 5 Гарантии, предоставени от издаващата държава-членка, в особени случаи

Съгласно законодателството на изпълняващата държава-членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

1. когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане, постановени задочно и когато засегнатото лице не е било известно за датата и мястото на заседанието, довело до постановяване на задочното решение, предаване може да се извърши, при условие че съдебният орган, издал европейската заповед за арест, предостави подходяща гаранция с оглед обезпечаване възможността лицето да иска повторно разглеждане на делото в страната, издала европейската заповед за арест и да присъства при постановяване на присъдата;
2. когато престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест е наказуемо с доживотен затвор или мярка, изискваща задържане до живот, изпълнението на заповедта за арест е обусловено от наличието на разпоредби в правната система на издалата го държава-членка за преразглеждане на наложеното наказание или мярка по искане на лицето или най-късно 20 години след постановяването им или за помилване, което лицето може да поиска съгласно законодателството или практиката на издаващата държава-членка с цел непривеждането им в изпълнение;
3. когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава-членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава-членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава-членка;

Член 6 Определяне на компетентните съдебни органи

1. Издаващият съдебен орган е съдебният орган на държавата-членка, издала европейската заповед за арест, компетентен да я издаде съгласно правото на тази държава.
2. Изпълняващият съдебен орган е съдебният орган на изпълняващата държава-членка, който е компетентен да изпълни европейската заповед за арест съгласно правото на тази държава.
3. Всяка държава-членка следва да уведоми генералния секретариат на Съвета за компетентните съдебни органи според своето законодателство.

Член 7 Сезиране на централния орган

1. Всяка държава-членка може да определи централен орган, а когато правната ѝ система го предвижда и повече от един централен орган, който да подпомага компетентните съдебни органи.
2. Държавата-членка има право, когато е необходимо с оглед вътрешната структура на съдебната ѝ система, да натовари централния си орган/и с административното предаване и получаване на европейските заповеди за арест, както и с цялата свързана с тях официална кореспонденция. Държавата-членка, която иска да използва посочените в този член възможности, следва да предостави на генералния секретариат на Съвета информация, свързана с определения централен орган или централни органи. Посочването обвързва всички органи на издаващата държава-членка.

Член 8 Съдържание и форма на европейската заповед за арест

1. Европейската заповед за арест съдържа следната информация в съответствие с формуляра, включен в приложението:
 - а) самоличност и гражданство на издирваното лице;
 - б) трите имена, адреса, телефона, факса и електронната поща на издаващия съдебен орган;
 - в) доказателства за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила, попадащ в обхвата на членове 1 и 2;
 - г) характера и правната квалификация на престъплението, особено във връзка с член 2;
 - д) описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително времето, мястото и степента на участие на издирваното лице в престъплението;
 - е) наложеното наказание, ако има влязла в сила присъда, или предвидените наказания за престъплението съгласно законодателството на издаващата държава-членка;
 - ж) когато е възможно, описание на други последици от престъплението.
2. Европейската заповед за арест трябва да бъде преведена на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава-членка. При приемането на настоящото рамково решение или след тази дата всяка държава-членка може да заяви в декларация, депозирана в генералния секретариат, че приема превода на един или няколко от официалните езици на институциите на Европейските общности.

Член 9 Предаване на европейската заповед за арест

1. Когато местонахождението на издирваното лице е известно, издаващият съдебен орган може да предаде европейската заповед за арест директно на изпълняващия съдебен орган.
2. Издаващият съдебен орган може във всеки случай да вземе решение за подаване на сигнал за издирваното лице в Шенгенската информационна система (ШИС).
3. Сигналът следва да бъде подаден в съответствие с разпоредбите на член 95 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за приложение на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници. Същият има силата на европейска заповед за арест, придружена с посочената в член 8, параграф 1 информация. Като привременна мярка, доколкото ШИС продължава да предава цялата информация по член 8, параграф 1, сигналът има силата на европейска заповед за арест до получаване на оригинала в надлежната и необходима форма от изпълняващия съдебен орган.

**Член 10 Подробни процедури за предаване на европейската
заповед за арест**

1. Когато няма информация за компетентния изпълняващ съдебен орган, издаващият съдебен орган следва да предприеме необходимите проучвания, включително чрез точките за контакт на европейската съдебна мрежа с цел получаване на тази информация от изпълняващия орган.
2. Ако издаващият съдебен орган иска това, предаването може да се извърши чрез секретната телекомуникационна система на европейската съдебна мрежа.
3. Когато не е възможно да се осъществи връзка със службите на ШИС, издаващият съдебен орган може да поиска от Интерпол да предаде европейската заповед за арест.
4. Издаващият съдебен орган може да изпрати европейската заповед за арест чрез всяко секретно средство, способно да възпроизвежда писмен текст, при условие че изпълняващият съдебен орган може да установи неговата автентичност.
5. Трудностите, свързани с предаването или автентичността на всеки документ, необходим за изпълнението на европейска заповед за арест, трябва да бъдат преодолені чрез преки контакти между участващите съдебни органи или когато е необходимо със съдействието на централните органи на държавите-членки.

6. Когато органът, получил европейската заповед за арест, не е компетентен, той следва незабавно да я препрати на компетентния орган в своята държава-членка и да уведоми за това издаващия съдебен орган.

Член 11 Права на издирваното лице

1. Когато издирваното лице е задържано, изпълняващият съдебен орган съгласно собственото си законодателство трябва да уведоми това лице за европейската заповед за арест, нейното съдържание и възможността да бъде разрешено предаване на издаващия съдебен орган.
2. Издирваното лице, което е задържано с цел изпълнение на европейска заповед за арест, има право да получи съдействие от адвокат и преводач в съответствие с националното законодателство на изпълняващата държава-членка.

Член 12 Задържане на лицето

Когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, изпълняващият съдебен орган следва да вземе решение дали то да остане задържано съгласно правото на изпълняващата държава-членка. Лицето може да бъде освободено временно по всяко време в съответствие с националното право на изпълняващата държава-членка, при условие че неин компетентен орган вземе мерки, необходими за предотвратяване укриването му.

Член 13 Съгласие за предаване

1. В случаите когато задържаното лице даде съгласие за предаване, то изразява отказ от посоченото в член 27, параграф 2 „специално правило“, който трябва да бъде извършен пред изпълняващия съдебен орган в съответствие с националното право на неговата държава-членка.
2. Всяка държава-членка следва да предприеме необходимите мерки с оглед обезпечаване, че съгласието, както и отказът, когато има такъв, съгласно параграф 1, са изразени по начин, който показва, че въпросното лице ги е направило доброволно и при пълно съзнаване на свързаните с тях последици. За тази цел то има право на защитник.
3. Съгласието, както и отказът, когато има такъв, съгласно параграф 1 трябва официално да бъдат записани в съответствие с предвидената в националното право на изпълняващата държава-членка процедура.

4. По принцип съгласието не може да бъде отегляно. Всяка държава-членка може да приеме, че то, както и отказът, когато има такъв, могат да бъдат отеглени съгласно приложимите в националното право правила. В този случай периодът между датата, на която е дадено съгласие и датата на неговото отегляне не се взема предвид при изчисляване на определените в член 17 срокове. Държава-членка, която иска да използва тази възможност, трябва да уведоми за това генералния секретариат на Съвета при приемането на настоящото рамково решение и да посочи условията за отегляне на съгласието и техните изменения.

Член 14 Изслушване на лицето

Когато задържаното лице не даде съгласие за предаване съгласно член 13, то трябва да бъде изслушано от изпълняващия съдебен орган в съответствие с правото на тази държава-членка.

Член 15 Решение за предаване

1. Изпълняващият съдебен орган следва да реши в сроковете и при условията, определени в настоящото рамково решение, дали лицето да бъде предадено.
2. Ако изпълняващият съдебен орган счита, че предоставената от издаващата държава-членка информация е недостатъчна, за да вземе решение за предаване, той следва да поиска незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, особено що се отнася до членове 3—5 и член 8 и може да определи срок за получаването ѝ, отчитайки необходимостта от спазването на посочените в член 17 срокове.
3. Издаващият съдебен орган може по всяко време да изпраща необходима допълнителна информация на изпълняващия съдебен орган.

Член 16 Решение при конкуренция на искания

1. Когато две или повече държави-членки са издали европейска заповед за арест за едно и също лице, решението коя от тях да бъде изпълнена се взима от изпълняващия орган при надлежно отчитане на всички обстоятелства и особено на обществена опасност, местоизвършването на престъпленията, датите на заповедите за арест, както и целта, за която са издадени — извършване на наказателно преследване или привеждане в изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.
2. Изпълняващият съдебен орган следва да се консултира с Евроюст (1) при взимане на решение по параграф 1.
3. В случай на конфликт между европейската заповед за арест и искането за екстрадиция, отправено от трета страна, решението кое ще има приоритет се взима от компетентния съдебен орган на изпълняващата държава-членка при надлежно отчитане на всички обстоятелства, и по-специално на посочените в параграф 1 и посочените в приложимата конвенция.
4. Настоящият член не отменя задълженията на държавите-членки съгласно устава на Международния наказателен съд.

Член 17 Срокове и процедури за вземане на решение за изпълнение на европейската заповед за арест

1. Европейската заповед за арест следва незабавно да бъде разгледана и изпълнена.
2. При наличието на съгласие от страна на издирваното лице окончателното решение относно изпълнението на европейската заповед за арест се взима в срок до 10 дни от даването на съгласие.
3. В останалите случаи окончателното решение относно изпълнението на европейската заповед за арест се взима в срок до 60 дни от задържането на издирваното лице.
4. Когато в особени случаи европейската заповед за арест не може да бъде изпълнена в посочените в параграфи 2 и 3 срокове, изпълняващият съдебен орган следва незабавно да уведоми за това издаващия съдебен орган, като обясни причините за забавянето. В този случай сроковете могат да бъдат удължени с 30 дни.
5. Докато вземе окончателно решение, изпълняващият съдебен орган следва да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за действителното предаване на лицето.
6. Всеки отказ да се изпълни европейска заповед за арест трябва да е мотивиран.

7. Когато поради наличие на извънредни обстоятелства държава членка не може да спази определените в този член срокове, същата следва да уведоми Евроюст, като изложи причините за забавянето. Освен това държава-членка, която неведнъж се сблъсква със забавяне, свързано с изпълнение на европейски заповеди за арест от друга държава-членка, трябва да информира Съвета с цел оценяване изпълнението на настоящото рамково решение на равнище държава-членка.

Член 18 Процес на взимане на решение

1. Когато европейската заповед за арест е издадена с цел осъществяване на наказателно производство, изпълняващият съдебен орган трябва:
 - а) да постанови изслушване на лицето съгласно член 19;
 - б) да постанови временно предаване на лицето.
2. Условието и срокът на временното предаване се определят по взаимно съгласие между издаващия и изпълняващия съдебен орган.
3. В случай на временно предаване лицето трябва да може да се върне в изпълняващата държава-членка, за да присъства на заседанието за изслушването му като част от процедурата по предаване.

Член 19 Изслушване на лицето в процеса на взимане на решение

1. Издирваното лице трябва да бъде изслушано от съдебен орган в присъствието на лице, определено съгласно законодателството на държавата-членка, отправила искане за предаване.
2. Издирваното лице следва да бъде изслушано в съответствие с правото на изпълняващата държава-членка и при условията, определени по взаимно съгласие между издаващия и изпълняващия съдебен орган.
3. Компетентният изпълняващ съдебен орган може да разреши на друг съдебен орган от държавата-членка да участва в изслушването на издирваното лице с оглед обезпечаване правилното прилагане на настоящия член и условия посочени по-долу.

Член 20 Привилегии и имунитет

1. Когато издирваното лице се ползва от привилегии или имунитет по отношение на юрисдикцията на държавата-членка, посочените в член 17 срокове започват да текат от датата на уведомяване на изпълняващия съдебен орган за отнемане на привилегията или имунитета. Изпълняващият съдебен орган следва да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за извършване на действително предаване, когато на лицето бъдат отнети привилегията или имунитетът.
2. Когато отнемането на привилегията или имунитета е от компетентността на орган на изпълняващата държава-членка, изпълняващият съдебен орган трябва да поиска незабавно упражняване на това правомощие. Когато отнемането на привилегията или имунитета е от компетентността на орган на друга държавачленка или международна организация, изпълняващият съдебен орган е този, който следва да поиска упражняване на това правомощие.

Член 21 Конкуренция на международни задължения

Настоящото рамково решение не отменя задължения на изпълняващата държава-членка, когато издирваното лице е екстрадирано в тази държава-членка от трета страна и когато същото е защитено от специални клаузи на споразумение, въз основа на което то е екстрадирано. Изпълняващата държава-членка трябва да вземе всички необходими мерки за незабавно поискване на съгласие на държавата, в която лицето е екстрадирано, за да може да бъде предадено на държавата-членка, издала европейска заповед за арест. Посочените в член 17 срокове започват да текат от датата, на която тези специални правила спират да се прилагат. До взимане на решение от страната, от която издирваното лице е екстрадирано, изпълняващата държава-членка трябва да обезпечи наличието на материалните условия за извършване на действително предаване.

Член 22 Съобщаване на решението

Изпълняващият съдебен орган следва незабавно да съобщи на издаващия съдебен орган решението относно предприетото във връзка с европейската заповед за арест действие.

Член 23 Срокове за предаване на лицето

1. Издирваното лице трябва да бъде предадено възможно най-скоро на определената от съответните органи дата.
2. То следва да бъде предадено не по-късно от 10 дни след окончателното решение за изпълнение на европейската заповед за арест.
3. Когато предаването на издирваното лице не може да се извърши в определения в параграф 2 срок поради обстоятелства извън контрола на държавите-членки, изпълняващият и издаващият съдебен орган трябва незабавно да осъществят връзка помежду си и да насрочат нова дата за предаване. В този случай то следва да се състои в 10-дневен срок от така съгласуваната дата.
4. По изключение предаването може да бъде временно отложено поради сериозни причини от хуманитарно естество, например, когато съществуват съществени основания да се счита, че то явно ще застраши живота или здравето на издирваното лице. Изпълнението на европейската заповед за арест трябва да се извърши възможно най-скоро след отпадане на тези основания. Изпълняващият съдебен орган следва незабавно да уведоми издаващия съдебен орган и заедно да насрочат нова дата за предаване. В този случай то следва да се състои в десетдневен срок от така съгласуваната дата.
5. След изтичане на посочените в параграфи от 2 до 4 срокове, ако лицето продължава да е задържано, то следва да бъде освободено.

Член 24 Отложено предаване или предаване под условие

1. След като вземе решение за изпълнение на европейската заповед за арест, изпълняващият съдебен орган може да отложи предаването на издирваното лице и срещу него да бъде възбудено наказателно преследване в изпълняващата държава-членка, а когато е вече осъдено — да изтърпи на нейна територия присъдата с наказание, което е различно от посоченото в европейската заповед за арест.
2. Вместо отлагане на предаването изпълняващият съдебен орган може временно да предаде издирваното лице на издаващата държава-членка при съгласувани между тях условия. Споразумението в тази връзка трябва да е писмено, а условията — задължителни за всички органи на издаващата държава-членка.

Член 25 Преминаване

1. Всяка държава-членка, освен когато се възползва от възможността да откаже преминаване на гражданин или пребиваващ с цел изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, трябва да разреши преминаване през нейната територия на лицето, обект на предаване, при условие че ѝ е предоставена информацията относно:
 - а) самоличността и гражданството на лицето, спрямо което е издадена европейска заповед за арест;
 - б) наличието на европейска заповед за арест;
 - в) вида и правната квалификация на престъплението;
 - г) описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително времето и мястото;Когато лицето, обект на европейска заповед за арест с цел наказателно преследване, е гражданин или пребиваващ в държавата-членка по преминаване, последното може да е свързано с условие лицето, след като бъде изслушано, да бъде върнато в страната по преминаване, за да изтърпи присъдата за лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, постановени срещу него в издаващата държава-членка.
2. Всяка държава-членка трябва да посочи орган, който да получава исканията за преминаване и необходимите документи, както и всяка друга официална кореспонденция, свързана с тези искания. Държавите-членки следва да уведомят за това генералния секретариат на Съвета.
3. Искането за преминаване и посочената в параграф 1 информация може да бъдат отправено до органа, определен съгласно параграф 2, чрез всяко едно от средствата, възпроизвеждащи писмен текст. Държавата-членка по преминаване трябва да съобщи решението си по същия начин.
4. Настоящото рамково решение не се прилага в случай на въздушен превоз без предвиден престой. Въпреки това, ако възникне необходимост от извънредно кацане, издаващата държава-членка трябва да предостави на определения съгласно параграф 2 орган посочената в параграф 1 информация.
5. Когато преминаването засяга лице, което подлежи на екстрадиция от трета страна в държава-членка, тази разпоредба следва да се прилага *mutatis mutandis*. А изразът „европейска заповед за арест“ се замества с изреча „искане за екстрадиция“.

Член 26 Приспадане на срока на задържане в изпълняващата държава-членка

1. Издаващата държава-членка трябва да приспадне срока на задържането въз основа на европейската заповед за арест от целия срок на задържане, който следва да бъде изтърпян в тази страна в резултат от постановяване на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.
2. За тази цел цялата информация относно срока на задържането на лицето въз основа на европейска заповед за арест трябва да бъде предоставена при предаването от изпълняващия съдебен орган или от посочения по силата на член 7 централен орган на издаващия съдебен орган.

Член 27 Възможност за наказателно преследване за други престъпления

1. Всяка държава-членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че в отношенията си с други държави-членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за извършване на наказателно преследване, осъждане или задържане с оглед изтърпяване на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за престъпление, извършено преди това от лицето, обект на предаване, различно от това, за което се извършва предаване, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.
2. С изключение на посочените в параграфи 1 и 3 случаи лицето, което се предава, може да не бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.
3. Параграф 2 не се прилага в следните случаи:
 - а) когато лицето е имало възможност да напусне територията на държава-членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия;
 - б) за престъплението не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане;
 - в) наказателното производство не изисква прилагане на мерки, свързани с ограничаване на личната свобода;
 - г) когато на лицето може да бъде наложено наказание или мярка, която не е свързана с лишаване от свобода, а именно глоба или свързана с нея мярка, дори когато те могат да доведат до лишаване от свобода;

- д) когато лицето даде съгласие за предаване, а когато е възможно едновременно и отказ от прилагане на специално правило в съответствие с член 13;
 - е) когато лицето, след като е предадено, изрично се откаже от прилагането на специално правило, свързано с определени престъпления, предхождащи предаването. Отказът следва да бъде направен пред компетентен съдебен орган на издаващата държава-членка и отразен съгласно националното ѝ право. От начина на изразяването му следва да личи, че е доброволно и при пълно съзнание на неговите последици. За тази цел лицето има право да бъде представлявано от защитник;
 - ж) когато изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето даде своето съгласие съгласно параграф 4.
4. Искане за съгласие се предоставя на изпълняващия съдебен орган, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация. Съгласие трябва да се даде, когато престъплението, за което е искано, е само по себе си обект на предаване в съответствие с настоящото рамково решение. Съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4. Решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането. По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава-членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него.

Член 28 Предаване или последваща екстрадиция

1. Всяка държава-членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че в отношенията си с други държави-членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за предаване на лице на държава-членка, различна от изпълняващата държава-членка въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.
2. Във всеки случай лице, което е предадено на издаващата държава-членка въз основа на европейска заповед за арест, може без съгласието на изпълняващата държава-членка да бъде предадено на държава-членка, различна от нея, въз основа на европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването в следните случаи:

- а) когато издирваното лице е имало възможност да напусне територията на държава-членка, в която е предадено, но не е направило това в рамките на 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия;
 - б) когато издирваното лице се съгласи да бъде предадено на държава-членка, различна от изпълняващата държава-членка, съгласно европейската заповед за арест. Съгласие трябва да се даде пред компетентен съдебен орган на издаващата държава-членка и да се отрази съгласно националното ѝ право. От начина на изразяването му следва да личи, че е доброволно и при пълно съзнание на неговите последици. За тази цел лицето има право да бъде представлявано от защитник;
 - в) когато издирваното лице не е обект на специално правило в съответствие с член 27, параграф 3, букви а), д), е) и ж).
3. Изпълняващият съдебен орган дава съгласие за предаване в друга държава-членка въз основа на следните правила:
- а) искането на съгласие се предоставя в съответствие с член 9, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация;
 - б) съгласие се дава когато престъплението, за което е искано предаване, също е обект на предаване в съответствие с настоящото рамково решение;
 - в) решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането;
 - г) съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4. По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него.
4. Въпреки параграф 1 лице, което е предадено въз основа на европейска заповед за арест, не може да бъде екстрадирано в трета страна, без съгласие на компетентния съдебен орган на държавата-членка, която е предала лицето. Това съгласие следва да се даде в съответствие с конвенциите, по които същата е страна, както и с нейното вътрешно право.

Член 29 Предаване на имущество

1. По искане на издаващия съдебен орган или по негова инициатива изпълняващият съдебен орган следва в съответствие с националното си законодателство да изझे и предаде собственост, която:
- а) може да се изиска като доказателство, или
 - б) е придобита от издирваното лице в резултат от престъпление.

2. Посочената в параграф 1 собственост се предава дори когато европейската заповед за арест не може да се изпълни поради смъртта или укриването на лицето.
3. Когато посочената в параграф 1 собственост подлежи на изземване или конфискация на територията на изпълняващата държава-членка, последната може, ако собствеността е необходима във връзка с висящо наказателно производство, временно да я задържи или предаде на издаващата страна, при условие че ще бъде върната.
4. Всички права, които изпълняващата държава-членка или трета страна са придобили във връзка с посочената в параграф 1 собственост, се запазват. В тези случаи издаващата държава-членка следва да върне собствеността на изпълняващата държава-членка без тежести и непосредствено след приключване на наказателното производство.

Член 30 Разноски

1. Разноските, направени на територията на изпълняващата държава-членка във връзка с изпълнението на европейска заповед за арест, се поемат от тази държава-членка.
2. Всички други разноски са в тежест на издаващата държава-членка.

ГЛАВА 4 ОБЩИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 31 Отношение с други правни актове

1. Без да се засяга прилагането им в отношенията между държави-членки и трети страни, от 1 януари 2004 г. настоящото рамково решение отменя в отношенията между държавите-членки съответните разпоредби от следните конвенции, приложими в областта на екстрадицията:
 - а) Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г., нейния допълнителен протокол от 15 октомври 1975 г. и втори допълнителен протокол от 17 март 1978 г., както и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г., доколкото урежда екстрадицията;
 - б) Споразумението между 12-те държави-членки на Европейските общности относно опростяване и модернизация на методите на предаване на исканията за екстрадиция от 26 май 1989 г.;

- в) Конвенцията за опростената процедура за екстрадиция между държавите-членки на Европейския съюз от 10 март 1995 г.;
- г) Конвенцията за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз от 27 септември 1996 г.;
- д) дял III, глава 4 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници.

2. Държавите-членки ще продължат да прилагат двустранните и многостранните споразумения или действащите спогодби и след приемане на настоящото рамково решение, доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите цели и подпомагат по-нататъшното опростяване или улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест.

Държавите-членки могат да сключват двустранни или многостранни споразумения или спогодби след влизане в сила на настоящото рамково решение, доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите предписания и подпомагат по-нататъшното опростяване и улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест, по-специално чрез определяне на по-кратки срокове от посочените в член 17, чрез удължаване на списъка от престъпления, изброени в член 2, параграф 2, чрез по-нататъшно ограничаване на посочените в членове 3 и 4 основания за отказ или чрез въвеждане на по-нисък праг от определения в член 2, параграф 1 или 2.

Споразуменията и спогодбите, които са посочени във втората алинея, не могат по никакъв начин да засегнат отношенията със държави-членки, които не са страни по тях. В срок от три месеца от влизане в сила на настоящото рамково решение държавите-членки трябва да информират Съвета и Комисията за съществуващите споразумения и спогодби, посочени в параграф 1, които желаят да прилагат и за в бъдеще. Държавите-членки следва да уведомят Съвета и Комисията и относно наличието на нови споразумения или спогодби съгласно втората алинея в тримесечен срок от подписването им.

3. Когато конвенции или споразумения съгласно параграф 1 се прилагат на територията на държави-членки или на територия, за чиито външни отношения е отговорна държава-членка, спрямо която настоящото рамково решение не се прилага, тези актове ще продължат да регулират съществуващите отношения между тези територии и други държави-членки.

Член 32 Преходни разпоредби

Разглеждането на отправените преди 1 януари 2004 г. искания за екстрадиция се извършва въз основа на съществуващите актове, отнасящи се до екстрадицията. Получените след тази дата искания се подчиняват на правилата, приети от държавите-членки съгласно настоящото рамково решение. Въпреки това всяка държава-членка при приемането му има право да заяви, че като изпълняваща държава-членка ще продължи да разглежда искания, свързани с деяния, извършени преди датата, определена в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция. Въпросната дата не може да бъде по-късна от 7 август 2002 г. Това волеизявление подлежи на обнародване в Официален вестник на Европейските общности. То може да бъде оттеглено по всяко време.

Член 33 Разпоредби относно Австрия и Гибралтар

1. Тъй като Австрия не е изменила член 12, параграф 1 от „Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz“, нейните изпълняващи съдебни органи най-късно до 31 декември 2008 г. могат да откажат прилагането на европейска заповед за арест, когато издирваното лице е австрийски гражданин или деянието, за което е издадена заповедта, не е наказуемо съгласно австрийското законодателство.
2. Настоящото рамково решение се прилага по отношение на Гибралтар.

Член 34 Прилагане

1. Държавите-членки следва да вземат необходимите мерки за прилагане на разпоредбите на настоящото рамково решение до 31 декември 2003 г.
2. Държавите-членки трябва да представят в генералния секретариат на Съвета и Комисията текста на разпоредбите, с които въвеждат в националното си право задълженията, които произтичат от настоящото рамково решение. В тази връзка всяка държава-членка може да заяви, че незабавно ще започне да го прилага в отношенията си с държавите-членки, направили същата декларация. Генералният секретариат на Съвета следва да предостави на държавите-членки и Комисията информация, получена съгласно член 7, параграф 2, член 8, параграф 2, член 13, параграф 4 и член 25, параграф 2. Освен това следва да публикува информацията в Официален вестник на Европейските общности.

3. Въз основа на информацията, предоставена от генералния секретариат на Съвета, Комисията следва, най-късно до 31 декември 2004 г., да представи доклад на Европейския парламент и Съвета относно прилагането на настоящото рамково решение, придружен, когато е необходимо, със законодателни предложения.
4. През втората половина на 2003 г. Съветът трябва да преразгледа по-специално практическото приложение на разпоредбите на настоящото рамково решение от държавите-членки, както и на функционирането на Шенгенската информационна система.

Член 35 Влизане в сила

Настоящото рамково решение влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в Официален вестник на Европейските общности.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Европейска заповед за арест ¹

Тази заповед е издадена от компетентен орган на съдебната власт. Искаме долупосоченото лице да бъде задържано и предадено с цел провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

¹Тази заповед трябва да бъде съставена или преведена на един от официалните езици на изпълняващата държава членка, когато тя е известна, или на всеки друг език, приет от тази държава.

(a) Информация относно самоличността на исканото лице:

Име:

Фамилия(и):

Моминско име, където е приложимо:

Псевдоними, където са приложими:

Пол:

Гражданство:

Дата на раждане:

Място на раждане:

Местожителство и/или известен адрес:

Език (езици), които исканото лице разбира (ако са известни):

Отличителни белези/описание на исканото лице:

Снимка и отпечатъци на исканото лице, ако има такива и могат да бъдат изпратени, или данни за контакт с друго лице, от което може да бъде получена такава информация или ДНК профил (откъдето такова доказателство може да се предостави, но не е било включено).

(b) Акт, на основание на който се издава заповедта:

1. Акт за задържане:

Вид:

2. Влязла в сила присъда:

Номер за справка:

(c) Информация за срока на наказанието:

1. Максимален срок на наказанието лишаване от свобода по присъда или на мярката, изискваща задържане, които могат да бъдат наложени за престъплението(ята):

2. Срок на наложеното наказание лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане:

3. Остатък от срока за изтърпяване на наказанието:

(d) Присъда, постановена задочно, при което:

☐ – съответното лице е призовано лично или е уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда,

или

☐ – съответното лице не е призовано лично или уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда, но се предоставят следните правни гаранции след предаването му (такива гаранции се дават предварително).

Уточнете правните гаранции:

(е) Престъпления:

Тази заповед се издава във връзка с общо престъпления.

Описание на обстоятелствата, при които е (са) извършено(и) престъплението(ята), включително време, място и степента на участие на исканото лице в престъплението(ята):

Характер и правна квалификация на престъплението(ята) и приложими азпоребди на Наказателния кодекс:

Ако е приложимо, отбележете едно или повече от следните престъпления, наказуеми в Република България с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за не по-малко от 3 години според Наказателния кодекс на Република България:

- ☐ участие в организирана престъпна група;
- ☐ тероризъм;
- ☐ трафик на хора;
- ☐ сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
- ☐ незаконен трафик на наркотици и психотропни вещества;
- ☐ незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
- ☐ корупция;

- ☐ измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. за защита на финансовите интереси на Европейските общности;
- ☐ изпирание на имущество, придобито от престъпление;
- ☐ подправка на парични знаци, включително евро;

- ☐ компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютрите;
- ☐ престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности;
- ☐ подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
- ☐ убийство, тежка телесна повреда;
- ☐ незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
- ☐ отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници;
- ☐ расизъм и ксенофобия;
- ☐ организиран или въоръжен грабеж;
- ☐ незаконна търговия с предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
- ☐ мошеничество;
- ☐ рекет и изнудване;
- ☐ подправка на изделия и пиратство с тях;
- ☐ подправка на административни документи и търговия с тях;
- ☐ подправка на платежни инструменти;
- ☐ незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- ☐ незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
- ☐ търговия с противозаконно отнети превозни средства;

- ☐ изнасилване;
- ☐ палеж;
- ☐ престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
- ☐ противозаконно отвлечане на летателни средства или кораби;
- ☐ саботаж.

II. Пълно описание на престъплението(ята), които не са включени в горния списък:

(f) други свързани със случая обстоятелства (информацията се предоставя по избор):

(NB: Тук влизат бележки по екстериториалността, прекъсването на давностните срокове и други последици от престъплението)

(g) Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които могат да бъдат изискани като доказателства:

Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които са придобити от исканото лице в резултат на престъплението:

Описание на вещите (и местонахождението им, ако е известно):

(h) Престъплението(ята), въз основа на което е издадена тази заповед е (са) наказуемо(и) с доживотен затвор:

☐ – правната система на Република България предвижда възможност за преразглеждане на наложеното наказание по внесено искане или най-много след изтичането на 20 години - с цел неизпълнението на такова наказание,

и/или

☐ – правната система на Република България предвижда възможност за помилване, целящо неизпълнението на такова наказание и чието прилагане лицето има право да поиска по Наказателния кодекс.

(i) Орган, издал заповедта:

Официално название:

Име на неговия представител: ¹

Заемана длъжност (титла/ранг):

Номер на преписката/делото:

Адрес:

Тел.: (код на страната) (код на града/района) (...):

Факс: (код на страната) (код на града/района) (...):

Електронен адрес:

Данни за контакт с лицето, отговарящо за практическото уреждане на предаването:

¹ На различните езици ще се използва формулировка, включваща "носител" на съдебна власт.

Когато отговорността за предаването и административното получаване на Европейската заповед за арест е възложена на централен орган:

Наименование на централния орган:

Лице за контакт, ако е определено (титла/ранг и име):

Адрес:

Тел.: (код на страната) (код на града/района) (...):

Факс: (код на страната) (код на града/района) (...):

Електронен адрес:

Подпис на издаващия орган и/или на негов представител:

Име:

Заемана длъжност (титла/ранг):

Дата:

Официален печат (ако има такъв)

ПРИЛОЖЕНИЕ III

НАСОКИ ЗА ПОПЪЛВАНЕ НА ФОРМУЛЯРА ЗА ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Тази заповед е издадена от компетентен съдебен орган. Искаме долупосоченото лице да бъде задържано и предадено с цел провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

Бележка¹

- Препоръчително е да свалите формуляра от уебсайта на Европейската съдебна мрежа (ЕСМ) и да го съхранявате на компютъра си, в случай че достъпът до този уебсайт е невъзможен, когато формулярът Ви потрябва.
- Попълвайте формуляра на компютър.
- Ако дадена графа е неприложима, напишете "неприложимо" или отбележете ясно, че е неприложимо, като поставите определен знак (напр.: -).
- Ако ЕЗА се отнася за няколко престъпления, номерирайте ги престъпление 1, 2, 3 и т.н., като се придържате към съответната номерация в целия формуляр за ЕЗА, и особено в графа b).

¹ Поместените тук бележки нямат задължителен характер. Същевременно на съдебните органи се напомня за задължението им да тълкуват своето национално право в съответствие с Рамковото решение (вж. делото Pupino C-105/03).

Графа а)

Информация, необходима за установяване на самоличността на исканото лице

Бележка:

Попълнете всички полета, ако е възможно.

а) Информация относно самоличността на исканото лице:

Фамилно име: *Бележка: задължително поле. Впишете използваното преди това официално име, ако е известно, и напишете името, както е изписано на националния език — името не се превежда.*

Собствено(и) име(на): *Бележка: задължително поле.*

Моминско име, където е приложимо:

Псевдоними, където са приложими: *Бележка: Впишете фалшивите имена. Посочете прякорите в скоби. Ако лицето използва фалшива самоличност, тази фалшива самоличност следва да се впише във всички полета, напр. фалшива дата на раждане и фалшив адрес.*

Пол: *Бележка: задължително поле.*

Гражданство: *Бележка: задължително поле.*

Дата на раждане: *Бележка: задължително поле.*

Място на раждане: *Бележка: задължително поле, ако има информация.*

Местожителство и/или известен адрес: *Бележка: задължително поле, ако има информация. Ако няма информация, впишете „неизвестни“.*

Език (езици), които исканото лице разбира (ако са известни):

Отличителни белези/описание на исканото лице: *Бележка: задължително поле, ако има информация. Посочете също дали лицето е опасно и/или е възможно да е въоръжено.*

Снимка и отпечатаци на исканото лице, ако има такива и могат да бъдат изпратени, или данни за контакт с друго лице, от което може да бъде получена такава информация или ДНК профил (откъдето такова доказателство може да се предостави, но не е било включено).
Бележка: Информацията, ако има такава, се предоставя задължително чрез Интерпол или ШИС. Това е изключително важно, за да е сигурно, че е задържано именно търсеното лице.

Графа b)

Информация относно решението, на основание на което е издадена ЕЗА

Бележка:

Формулярът се попълва само за заявената цел — провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказание. В графа b) е използвана думата „решение“. Това може да означава съдебен акт или разпореждане, в т.ч. такова, което се издава от разследващ съдия или друг равностоен компетентен съдебен орган. В някои държави-членки мярката, изискваща задържане, на основание на която се издава ЕЗА, може да бъде наложена с решение, по силата на което заподозряното лице се изпраща в съда, който се занимава с делото, ако това решение е основание за (досъдебна) мярка, изискваща задържане, в тези държави-членки. Когато решението, по силата на което се налага мярката, изискваща задържане, се смени — например със задочно постановена присъда, тогава се издава нова ЕЗА (със съответното ново наименование).

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- b) 1. Посочете решението, на основание на което се издава заповедта (съдебно разпореждане или решение на орган на съдебната власт, издадени на дд/мм/гггг, с което се налага принудителна мярка, изискваща превантивно задържане). Обърнете внимание, че когато е попълнена графа b) 1., следва да се попълни и графа c) 1.
- b) 2. Впишете „неприложимо“.

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание или в случай на задочно постановена присъда)

- b) 1. Когато ЕЗА се издава във връзка със задочно постановяване, посочете съответния съдебен акт. Попълва се само една графа. Ако съдебният орган се е произнесъл задочно, съдебният акт не подлежи на изпълнение в повечето държави-членки и следва да се попълни b) 1. В графа f) също могат да се дадат пояснения за обстоятелствата.
- b) 2. Посочете съответния съдебен акт или решение, влязъл(ло) в сила на дд/мм/гггг, и напишете номера на делото и името на съда, който е издал акта.

b) Акт, на основание на който се издава заповедта:

1. Заповед за задържане или друг съдебен акт със същите правни последици:

Вид: *Бележка: Посочете съдебния акт или друг вид съдебно разпореждане със съответната дата и номер за справка.*

2. Влязла в сила присъда: *Бележка: За влязла в сила присъда, посочете на коя дата е влязла в сила.*

Справка: *Бележка: Посочете датата, номера на делото, вида на акта.*

Графа с)
Информация за срока на наказанието/лишаването от свобода

Бележка:

Целта на тази графа е да се документира фактът, че ЕЗА надвишава установените в член 2, параграф 1 от Рамковото решение прагове за наказанията. В досъдебната фаза установеният минимум се прилага спрямо наказанието, което е предвидено по принцип, а когато наказанието е вече наложено — за действително определения срок. Тук, както и в графа b), се попълва принципно само един параграф.

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- с) 1. Посочете наказанието, което може да бъде наложено по принцип. Обърнете внимание, че съгласно член 2, параграф 1 от Рамковото решение ЕЗА може да се издава за деяния, които са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за не по-малко от 12 месеца. Когато е попълнена графа b) 1., следва да се попълни и графа с) 1.
- с) 2. Впишете „неприложимо“.

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание/заочно постановена присъда)

- с) 2. Посочете срока на наложеното наказание лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане. Обърнете внимание, че съгласно член 2, параграф 1 от Рамковото решение ЕЗА може да се издаде при наказание със срок поне 4 месеца, когато за това има постановена присъда или е наложена мярка, изискваща задържане. Когато е попълнена графа b) 2., следва да се попълни и графа с) 2.
- с) 2. Посочете срока в години, месеци и дни. Следва да се отбележи, че Рамковото решение не поставя изискване за минимален остатък от срока за изтърпяване на наказанието при издаването на ЕЗА. Всъщност, разпоредбите на член 2, параграф 1 се прилагат, само ако наложеното наказание е не по-малко от 4 месеца или е наложена мярка, изискваща задържане. Препоръчително е решението за издаване на ЕЗА да се разглежда особено внимателно, когато **остатъкът от срока за изтърпяване на наказанието** е по-малък от 4 месеца, но първоначално определеното наказание е било 4 месеца или повече. В тези случаи обикновено се препоръчва да не се издава ЕЗА.

с) Информация за срока на наказанието:

1. Максимален срок на наказанието лишаване от свобода по присъда или на мярката, изискваща задържане, които могат да бъдат наложени за престъплението(ята):

2. Срок на наложеното наказание лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане. *Бележка: Когато е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, срокът на мярката, изискваща задържане, може да бъде неопределен, напр. доживотен затвор или мярка, изискваща психиатрично лечение.*

Остатък от срока за изтърпяване на наказанието: *Бележка: Ако наказанието е с неопределен срок, отбележете, че остават поне 4 месеца от срока за изтърпяване на наказанието.*

Графа d)

Случаи със задочно постановени решения

Бележка:

Тиретата във формуляра са заменени с карета; поставете курсора върху съответното каре, за да видите за кое положение се отнася. Има две положения: лицето е било или не е било призовано лично или уведомено по друг начин за датата и мястото на изслушването. При второто положение лицето има правни гаранции за повторно разглеждане, обжалване или възражение (правните уредби се различават). Тези гаранции са различни в различните държави-членки. Посочете точно конкретните гаранции.

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- Неприложимо. Посочете в карето, че е неприложимо.

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание/задочно постановена присъда)

- **Ако е отбелязана клетка 1, не се налага да посочвате конкретните правни гаранции.**
- „уведомено по друг начин“ означава уведомено съобразно националните правни норми. Посочете конкретните обстоятелства. Как точно лицето е узнало за това? Полезно е да се знаят подробностите около уведомяването на лицето (вж. графа f), въпреки че Рамковото решение не поставя изискване за тази информация. Посочете дали има определени срокове, приложими за повторното разглеждане, и т.н. Полезно е също така да се уточни кога и за колко време може да се подаде заявление за възобновяване на производството. Възможно ли е да се подаде заявление за възобновяване на производството, след като лицето е вече предадено? Уведомяването за ЕЗА в някои страни може да се счита за информация относно официалното уведомяване за самия съдебен акт, като последица от което започва да тече срокът за повторно разглеждане. В този случай издаващият орган следва ясно да посочи това, за да може изпълняващият орган да уведоми надлежно лицето, за което се отнася задочно постановеното решение.
- **В страните, където не е предвидено задочно постановяване, впишете следното:**
„Неприложимо, тъй като в нашата страна не се допуска задочно постановяване“.

d) Присъда, постановена задочно, при което:

☐ съответното лице е призовано лично или е уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда

или

☐ съответното лице не е призовано лично или уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда, но се предоставят следните правни гаранции след предаването му (таква гаранции могат да се дадат предварително)

Уточнете правните гаранции

Бележка: В някои държави-членки се обхващат и двата вида случаи, при което съдията ще трябва да уточни правните гаранции и за положението, посочено в първия случай. Уточнете възможностите за обжалване/повторно разглеждане или възражение и условията за използване на съдебни средства за защита.

[Обърнете внимание, че до края на 2010 г. настоящата графа d) ще бъде заменена със следната форма]¹

d) Посочете дали лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението:	
1.	σ Да, лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението.
2.	σ Не, лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението.
3.	Ако отговорът на въпрос 2 по-горе е отрицателен, моля посочете дали:
σ 3.1a	лицето е било призовано лично и по този начин е било информирано за определените дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, и е било уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;
	<i>Дата, на която лицето е било призовано лично:</i>
	 (ден/месец/година)
	<i>Място, където лицето е било призовано лично:</i>
	
или	
σ 3.1b	лицето не е било призовано лично, но по друг начин действително е получило официална информация за определените дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, по начин, който недвусмислено доказва, че въпросното лице е било информирано за насрочения съдебен процес, и е било уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;
	<i>Опишете как е установено, че въпросното лице е било уведомено за съдебния процес:</i>
	
	
	

¹ На 6 юни 2008 г. Съветът по правосъдие и вътрешни работи постигна общ подход по отношение на инициативата на Република Словения, Френската република, Чешката република, Кралство Швеция, Словашката република, Обединеното кралство и Федерална република Германия за приемане на Рамково решение на Съвета относно изпълнението на задочно постановени решения и за изменение на Рамково решение 2002/584/ПВР относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки, Рамково решение 2005/214/ПВР относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, Рамково решение 2006/783/ПВР за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация и Рамково решение 2008/.../ПВР относно прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, изискващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз. Очаква се това решение да бъде официално прието до края на 2008 г. и процедурата по прилагането му да продължи две години.

или

- ☐ 3.2 след като е било информирано за определения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник, посочен от въпросното лице или от държавата, да го представлява на съдебния процес и действително е било представлявано от този защитник на процеса;

Дайте информация как е спазено това условие:

.....

или

- ☐ 3.3 след като лицето е получило решението, лицето изрично е заявило, че не оспорва това решение.

Опишете кога и как лицето изрично е заявило, че не оспорва решението:

.....

или

- ☐ 3.4 лицето е имало право на повторно разглеждане или обжалване при следните условия:

- ☐ 3.4.1 лицето е получило лично решението на (ден/месец/година); както и

- лицето е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване и за правото да присъства на съответния съдебен процес; както и
- след като е било уведомено за това право, лицето не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок.

или

- ☐ 3.4.2 решението не е било връчено лично на лицето, но

- лицето ще получи лично решението незабавно след предаването; както и
- при връчването на решението лицето ще бъде изрично уведомено за правото си на повторно разглеждане или обжалване и правото да присъства на съответния съдебен процес; както и

- след като е получило решението, лицето ще има право да поиска повторно разглеждане или обжалване в рамките на ... дни.

Ако сте отбелязали клетка 3.4.2, моля потвърдете

- ☐ че ако търсеното лице, при информирането му в изпълняващата държава за съдържанието на европейската заповед за арест, поиска да получи копие на решението, преди да бъде предадено, това лице получава копие на решението чрез изпълняващия орган незабавно след искането;

както и

- ☐ че ако това лице е поискало повторно разглеждане или обжалване, задържането на лицето, на което предстои такова разглеждане или обжалване, се преразглежда редовно или по искане на засегнатото лице до окончателното приключване на производството съгласно правото на издаващата държава; такова преразглеждане включва по-специално възможността за временно или окончателно прекратяване на задържането;

както и

- ☐ че ако лицето е поискало повторно разглеждане или обжалване, повторното разглеждане или обжалването започва своевременно след предаването.

Графа е) *Престъпления*

Бележка:

Първоначалната идея за графа е) беше да се даде възможност за относително кратко, но точно описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително времето, мястото и степента на участие на исканото лице в престъплението. За повечето случаи, когато се издава ЕЗА, изпълняващият съдия не бива да се разпростира „извън графата“; с други думи, не бива да разглежда фактите по случая, когато е отбелязано едно от 32-те категории престъпления. Това е и причината да се прецени, че в тези случаи е достатъчно да се даде кратко и точно описание, а подробно описание е необходимо само по точка II, когато се налага да се прави проверка за двойна наказуемост.

Практиката обаче показва, че в много случаи в началото на графата вече е дадено пълно описание на случая. В случаите на отмяна на двойната наказуемост се прилага определението за престъплението, дадено в Наказателния кодекс на издаващата държава-членка, като не е необходимо в ЕЗА да се включва текстът на кодекса (нито да се прилага, както правят някои съдебни органи — така се избягва ненужно превеждане на правни текстове, въпреки че някои юрисдикции изискват копие от правния текст). Обстоятелствата по случая трябва винаги да се описват пълно и изчерпателно, така че да може да се прецени прилагането на правилото на особеността, на принципа „*ne bis in idem*“ и на предписанията, касаещи дадени обстоятелства.

Досъдебна и следсъдебна фаза

- Впишете броя на престъпленията, обхванати от случая.
- Дайте точно описание на фактите, обосноваващи искането: използвайте кратки изречения, които се превеждат лесно. Фактическото описание следва да се оформи като кратко резюме, а не да се цитират дословно цели страници от делото/преписката. В по-сложните случаи, особено когато се прилага двойна наказуемост, е необходимо по-дълго описание, за да се документират основните аспекти на фактите. В този случай впишете данните, които са **съществени** за вземането на решение относно ЕЗА от страна на изпълняващия орган, по-специално като посочите възможните основания за непризнаване или с оглед на прилагането на правилото за особеността или на принципа „*ne bis in idem*“. Краткото описание може също да се използва за включване на сигналите по ШИС, подавани от националната служба SIRENE.

- Впишете също правната класификация на правонарушението, както и нарушенията от него разпоредби.
- Ако издаващият орган признава правонарушението за престъпление от включените в списъка, той следва да отбележи съответната категория престъпления в списъка.
- Ако опитът за правонарушение е наказуем с лишаване от свобода или изискваща задържане мярка за срок най-малко 3 години, следва да се отбележи съответната клетка (на престъплението).
- Според първоначалното намерение на авторите на Рамковото решение не би трябвало да се налага инкорпориране на текста на Кодекса в ЕЗА. Това води само до ненужно превеждане. Съществуват технически съображения за това да не се включват правни текстове, например фактът, че дължината на електронната трансмисия на дадена графа чрез SIRENE е ограничена до 1024 знака (около 15 реда текст с размер на шрифта 12 в Word); надвишаването на тази граница принуждава SIRENE да предаде част от информацията в друг формуляр (формуляр М) и да осигури „*спомогателен превод*“, при което възниква риск от претоварване на системата — следва да се отчита фактът, че този процес разполага с ограничени ресурси.
- Препоръчва се за една ЕЗА за дадено лице да се използва само един формуляр. Ако в нея са включени няколко престъпления, трябва много ясно да се отбележи (напр. като се използва формулировката „престъпление 1“, „престъпление 2“, „престъпление 3“ и т.н.) коя отметка за кое престъпление се отнася (вж. по-специално графа b)). Обърнете внимание, че ШИС позволява да се въведе само една ЕЗА.
- Предаване за *съпътстващи престъпления* означава предаване за едно или няколко престъпления, наказуеми с по-лека санкция от прага, установен в член 2, параграф 1 от Рамковото решение. Самото Рамково решение не предвижда изрично механизъм за разглеждане на въпроса за предаването за съпътстващи престъпления. Някои държави-членки го допускат, докато други не го признават. Преди да се издаде ЕЗА, следва да се обърне внимание на факта, че това положение може да направи ЕЗА недействителна, особено в случаите, когато има осъждане и целта на ЕЗА е кумулативна присъда лишаване от свобода, а част от престъпленията не са обхванати от прага.
- Когато за едно лице са издадени няколко ЕЗА от една и съща държава, тези ЕЗА не бива да се считат за конкуриращи се. Някои юрисдикции обаче не приемат повече от една ЕЗА, издадени от една и съща държава-членка във връзка с едно и също лице.

е) Престъпления:

Тази заповед се издава във връзка с общо: престъпления.

Описание на обстоятелствата, при които е (са) извършено(и) престъплението(ята), включително време, място и степента на участие на исканото лице в престъплението(ята): *Бележка: За яснота, когато става дума например за 3 престъпления, описанията следва да се номерират 1, 2 и 3. Използвайте кратки изречения, но дайте пълно фактическо описание. Бъдете точни.*

.....

Характер и правна квалификация на престъплението(ята) и приложими законови разпоредби (разпоредби на Наказателния кодекс):

Бележка: Впишете правната класификация на правонарушението и посочете кои са нарушените от него разпоредби на Наказателния кодекс.

.....

.....

I. Ако е приложимо, отбележете едно или повече от следните престъпления, наказуеми в издаващата държава-членка с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за не по-малко от 3 години съгласно законите на издаващата държава-членка:

- ☐ участие в организирана престъпна група;
- ☐ тероризъм;
- ☐ трафик на хора;
- ☐ сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
- ☐ незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества
- ☐ незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
- ☐ корупция;
- ☐ измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. за защита на финансовите интереси на Европейските общности;
- ☐ изпиране на имущество, придобито от престъпление;
- ☐ подправка на парични знаци, включително евро;
- ☐ компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютрите;
- ☐ престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности;
- ☐ подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
- ☐ убийство, тежка телесна повреда;
- ☐ незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
- ☐ отвличане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложенници;
- ☐ расизъм и ксенофобия;
- ☐ организиран или въоръжен грабеж;
- ☐ незаконна търговия с предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
- ☐ мошеничество;
- ☐ рекет и изнудване;

- ☐ подправка на изделия и пиратство с тях;
- ☐ подправка на административни документи и търговия с тях;
- ☐ подправка на платежни инструменти;
- ☐ незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- ☐ незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
- ☐ търговия с противозаконно отнети превозни средства;
- ☐ изнасилване;
- ☐ палеж;
- ☐ престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
- ☐ противозаконно отвличане на летателни средства или кораби;
- ☐ саботаж.

II. Пълно описание на престъплението(ята), които не са включени в точка I по-горе: *Бележка: Посоченото по-горе в графа е) не бива да се повтаря в точка II. Извън пълното описание не е необходимо да се дава информация за националното законодателство.*

Ако обстоятелствата са посочени по-горе, не ги повтаряйте. Не вмъквайте правни текстове, ако обстоятелствата са ясно изложени по-горе; използвайте това каре, само ако се прилага двойна наказуемост и се налага да представите повече подробности във връзка с обстоятелствата, отколкото е направено по-горе. За да може съдията да разгледа въпроса за двойната наказуемост, не се налага да разполага с правните текстове, а да знае точните обстоятелства по случая, въпреки че някои юрисдикции изискват копие от правния текст.

.....

.....

Графа f)

Други свързани със случая обстоятелства

Бележка:

Тази графа обикновено не се попълва. Използвайте я, само когато се предвиждат трудности при изпълнението на ЕЗА, въпреки разясненията, направени чрез преките канали за съдебна връзка. Тук е подходящото място да се направи искане за временно предаване или да се отбележи, че се очаква отрицателно решение, или да се изиска специфично процесуално действие (по-специално показания от заподозряното лице). Ако правилата на изпълняващата държава го допускат, тук може да се отправи искане за видеоконферентна връзка. Тази графа следва да се използва за отправяне на искане за съгласие съгласно член 27, параграф 4 от Рамковото решение.

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- Опишете други обстоятелства по случая, напр. ако престъплението е извършено отдавна, защо ЕЗА се издава точно сега?

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание/задочно постановена присъда)

- Опишете други свързани със случая обстоятелства. Например „...противозаконно отсъствие от затвора, тъй като правонарушителят не се е завърнал в мястото за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода след временен отпуск от 13 до 19 ноември 1995 г. ...“

f) Други свързани със случая обстоятелства (информацията се предоставя по избор):

(NB: Тук влизат бележки по екстериториалността, прекъсването на давностните срокове и други последици от престъплението). Бележка: Тук могат да влязат още и бележки относно ограничаването на контактите с трети лица след задържането, признаци за наличие на опасност от унищожаване на доказателства или повторно извършване на престъпление.

Обикновено не се налага да се посочва прекъсване на давностни срокове, но ако престъплението е извършено преди много време, би било полезно да се даде такава информация. Възможно е някои държави-членки винаги да изискват такава информация, макар в самото Рамково решение да няма такава изискване.

Графа g)
Изземване

Бележка:

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- Дайте кратко описание на исканата вещ (напр. оръжие, документ за самоличност, документи за пътуване и т.н.). Когато не се иска този вид сътрудничество, впишете „неприложимо“.
- Например, опишете оръжието, за което се отнася искането за изземване.
- Тук следва да се даде всякаква налична информация относно отделно отправено искане за правна помощ или за издаване на решение за обезпечаване на имущество.
- Графа g) не се отнася до „лични вещи“; посочете вещи, които могат да бъдат представени като доказателства, напр. лаптоп, лични документи или мобилни телефони, за да се осъществи изземването на собствеността без издаване на друга ЕЗА.
- Попълнете, като имате предвид, че с изземването може да се избегнат бъдещи съдебни поръчки.

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание/заочно постановена присъда)

- Впишете „неприложимо“ (освен ако в съдебното решение не фигурира решение за конфискация).

g) Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които могат да бъдат изисквани като доказателства: Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които са придобити от исканото лице в резултат на престъплението: Описание на вещите (и местонахождението им, ако е известно): <i>Бележка: колкото по-точно е попълнена тази графа, толкова по-голяма е вероятността да се избегнат бъдещи съдебни поръчки.</i>

Графа h)

Бележка:

Тиретата са заменени с карета — отбележете само приложимото. Ако Конституцията не допуска доживотна присъда, впишете „неприложимо“.

Досъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел провеждане на наказателно преследване)

- Отбележете, ако е приложимо.

Следсъдебна фаза (ЕЗА е издадена с цел изпълнение на наказание/заочно постановена присъда)

- Отбележете, ако е приложимо.

h) Престъплението(ята), въз основа на което(ито) е издадена тази заповед, е (са) наказуемо(и) с доживотен затвор/лишаване от свобода:

- ☐ правната система на издаващата държава-членка предвижда възможност за преразглеждане на наложеното наказание или мярка — по внесено искане или най-малко след изтичането на 20 години — с цел неизпълнението на такова наказание или мярка.

и/или

- ☐ правната система на издаващата държава-членка предвижда възможност за прилагане на мерки за помилване, на каквито въпросното лице има право съгласно закона или практиката на издаващата държава-членка, с цел неизпълнението на такова наказание.

Графа i)
Информация за издаващия орган

Бележка:

- Име на неговия представител: На различните езици ще се използва формулировка, включваща „носител“ на съдебна власт.
- Впишете адреса на издаващия орган.
- Впишете телефонния номер/факс/електронния адрес на издаващия орган.
- Данни за контакт с лицето, отговарящо за практическото уреждане: Ако е възможно, посочете името и данните за контакт на длъжностно лице в съдебната система, което владее чужд език (английски/френски).

i) Съдебен орган, издал заповедта:
Официално наименование:

Име на неговия представител:

Заемана длъжност (титла/ранг):

Номер на преписката/делото:
Адрес:

Тел.: (код на страната) (код на града/района) (..)
Факс: (код на страната) (код на града/района) ()
Електронен адрес

Данни за контакт с лицето, отговарящо за практическото уреждане на предаването:.....

Информация за контакти с централния орган

Бележка:

Попълнете внимателно всички данни за контакт, ако е приложимо.

Когато отговорността за предаването и административното получаване на европейската заповед за арест е възложена на централен орган:

Наименование на централния орган:

.....

Лице за контакт, ако е определено (титла/ранг и име):.....

.....

Адрес:.....

.....

Тел.: (код на страната) (код на града/района) (...)

Факс: (код на страната) (код на града/района) (...)

Електронен адрес:

Подпис на издаващия орган и информация за него

Бележка:

- Този орган може да е съдебният орган или, напр., съдебен секретар, който се подписва от името на съда.
- Обърнете внимание, че държавата, към която е отправено искането, може да изиска от издаващия орган да постави официален печат.

Подпис на издаващия съдебен орган и/или на негов представител:

.....

Име:

Заемана длъжност (титла/ранг):

Дата:

Официален печат (ако има такъв) ***Бележка: поставя се официалният печат на издаващия орган съгласно националното законодателство. Ако има такъв, използвайте го при всички случаи.***

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

ЕЗИЦИ, НА КОИТО ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ СА ПРИЕЛИ ДА ПОЛУЧАВАТ ЕВРОПЕЙСКАТА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Съгласно член 8, параграф 2 от Рамковото решение, държавите-членки са подали следните декларации относно езиците, на които са приели да получават ЕЗА:

Австрия:	немски език или друг език на реципрочен принцип (приема да получава ЕЗА на официалния език на държава-членка, която от своя страна също приема да получава ЕЗА, издадена от австрийските съдебни органи на немски език).
Белгия:	френски, нидерландски или немски език.
България:	български език.
Кипър:	гръцки, турски или английски език.
Чешката република:	чешки език; от Словашката република Чешката република ще приема ЕЗА, издадена на словашки език или придружена от превод на словашки език, а от Австрия Чешката република ще приема ЕЗА на немски език.
Дания:	датски, английски или шведски език.
Естония:	естонски или английски език.
Финландия:	финландски, шведски или английски език.
Франция:	френски език.
Германия:	Германия прилага принципа на реципрочност (приема да получава ЕЗА на официалния език на държава-членка, която също приема да получава ЕЗА, издадена от германските съдебни органи на немски език).
Гърция:	гръцки език.
Унгария:	унгарски език или превод на ЕЗА на унгарски език. Що се отнася до държави-членки, които не са поставили изрично условие за получаване на ЕЗА само на собствения си език или на един от официалните си езици, Унгария приема ЕЗА на английски, френски или немски език или придружена от превод на един от тези езици.

Ирландия:	ирландски или английски език или език, за който министерството на правосъдието може да се разпорежи, или ЕЗА, придружена от превод на ирландски или английски език.
Италия:	италиански език.
Латвия:	латвийски или английски език.
Литва:	литовски или английски език.
Люксембург:	френски, немски или английски език.
Малта:	малтийски или английски език.
Нидерландия:	нидерландски, английски или друг официален език на Европейския съюз, при условие че се подава едновременно с превод на английски език.
Полша:	полски език.
Португалия	португалски език.
Румъния:	румънски, френски или английски език.
Словакия:	словашки или, въз основа на предварително сключени двустранни договори, немски език за ЕЗА от Австрия, чешки за ЕЗА от Чешката република, полски език за ЕЗА от Полша.
Словения:	словенски или английски език.
Испания:	испански език. Когато ЕЗА е издадена посредством сигнал по ШИС, изпълняващият съдебен орган осигурява превод, ако ЕЗА не е на испански език.
Швеция:	шведски, датски, норвежки, английски език или превод на един от тези езици.
Обединеното кралство:	английски език или превод на ЕЗА на английски език.

ПРИЛОЖЕНИЕ V

СРОК ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ СЛЕД ЗАДЪРЖАНЕ НА ТЪРСЕНОТО ЛИЦЕ

Австрия	40 дни.
Белгия	10 дни.
България	24 часа.
Кипър	3 дни, при условие че европейската заповед за арест е издадена, преди да бъде задържано търсеното лице.
Чешката република	40 дни.
Дания	във възможно най-кратък срок (съгласно датския закон за административните решения, екстрадицията се осъществява във възможно най-кратък срок или, доколкото е възможно, в срок от 10 дни, след като лицето е било задържано или е дало съгласието си да бъде екстрадирано).
Естония	3 работни дни.
Финландия	във възможно най-кратък срок или при поискване в срок, определен за целта от изпълняващия финландски компетентен орган; финландското законодателство обаче не изисква задължително подаване на ЕЗА, когато искането за ЕЗА е било включено в подаден по-рано сигнал по ШИС.
Франция	6 работни дни.
Германия	40 дни.
Гърция	15 дни, като този срок може да се удължи до 30 дни.
Унгария	40 дни.
Ирландия	Лицето се задържа, след като ЕЗА е получена и одобрена от Върховния съд. Ще се прилага срок от 7 дни, когато ШИС започне да се прилага за Ирландия.
Италия	10 дни.
Латвия	48 часа.
Литва	48 часа от задържането на лицето.

Люксембург	6 работни дни.
Малта	Когато има подаден сигнал по ШИС, същият се счита за ЕЗА, като съдът може да определи срок за получаването на ЕЗА. В останалите случаи задържането може да стане въз основа на условно издадена заповед за задържане, като се прилага срок от 48 часа за получаването на ЕЗА. Условно задържане се извършва само при извънредни обстоятелства.
Нидерландия	По отношение на държавите-членки, които участват в ШИС: най-късно на 23-ия ден от задържането на лицето, когато то се основава на сигнал по ШИС. По отношение на държавите-членки, които не участват в ШИС, ЕЗА трябва да бъде получена във възможно най-кратък срок.
Полша	48 часа.
Португалия	По преценка на съда, обикновено 10 дни.
Румъния	48 часа от задържането на лицето, когато това се прави с участието на прокурор, на защитника на задържаното лице и, ако е необходимо, на преводач, в съответствие с румънския Наказателнопроцесуален кодекс.
Словакия	18 дни от задържането на лицето — за получаване на оригиналната европейска заповед за арест и на оригиналния документ, съдържащ превод на ЕЗА на словашки език. Ако посочените документи не се получат в срок от 18 дни, прокурорът може да отправи към съда искане за освобождаване на лицето, когато това е приложимо; ако документите не се получат в срок от 40 дни, лицето задължително се освобождава.
Словения	10 дни.
Испания	испанското законодателство не предвижда срок за получаване на оригинала на ЕЗА. Изпълняващите съдебни органи обаче отправят искане за получаване на ЕЗА във възможно най-кратък срок и при всички случаи в десетдневен срок от задържането на лицето.
Швеция	във възможно най-кратък срок (няколко дни, по решение на прокурора).
Обединеното кралство	48 часа от условното задържане; условно задържане обаче се извършва само при извънредни обстоятелства; ако има отправено искане за ЕЗА, такава трябва да бъде представена, в противен случай лицето се освобождава.

ANNEX VI

JUDGMENT OF THE COURT (Grand Chamber)

16 June 2005

(Police and judicial cooperation in criminal matters – Articles 34 EU and 35 EU – Framework Decision 2001/220/JHA – Standing of victims in criminal proceedings – Protection of vulnerable persons – Hearing of minors as witnesses – Effects of a framework decision)

In Case C-105/03,

REFERENCE for a preliminary ruling under Article 35 EU by the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze (Italy), made by decision of 3 February 2003, received at the Court on 5 March 2003, in criminal proceedings against

Maria Pupino

THE COURT (Grand Chamber),

composed of V. Skouris, President, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta and A. Borg Barthet, Presidents of Chambers, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (Rapporteur), P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis and M. Ilešič, Judges

Advocate General: J. Kokott,

Registrar: L. Hewlett, Principal Administrator,

having regard to the written procedure and further to the hearing on 26 October 2004,
after considering the observations submitted on behalf of:

- Mrs Pupino, represented by M. Guagliani and D. Tanzarella, avvocati,
- the Italian Government, represented by I.M. Braguglia, acting as Agent, assisted by P. Gentili, avvocato dello Stato,
- the Greek Government, represented by A. Samoni-Rantou and K. Boskovits, acting as Agents,
- the French Government, represented by R. Abraham, G. de Bergues and C. Isidoro, acting as Agents,
- the Netherlands Government, represented by H.G. Sevenster and C. Wissels, acting as Agents,
- the Portuguese Government, represented by L. Fernandes, acting as Agent,
- the Swedish Government, represented by A. Kruse and K. Wistrand, acting as Agents,
- the United Kingdom Government, represented by R. Caudwell and E. O'Neill, acting as Agents, assisted by M. Hoskins, Barrister,
- the Commission of the European Communities, represented by M. Condou-Durande and L. Visaggio, acting as Agents,

after hearing the Opinion of the Advocate General at the sitting on 11 November 2004,
gives the following

Judgment

- 1 The reference for a preliminary ruling concerns the interpretation of Articles 2, 3 and 8 of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings (OJ 2001 L 82, p. 1; 'the Framework Decision').
- 2 The reference has been made in the context of criminal proceedings against Mrs Pupino, a nursery school teacher charged with inflicting injuries on pupils aged less than five years at the time of the facts.

Legal background

The Treaty on European Union

- 3 Under Article 34(2) EU, in the version resulting from the Treaty of Amsterdam, which forms part of Title VI of the Treaty on European Union, headed ‘Provisions on police and judicial cooperation in criminal matters’:

‘The Council shall take measures and promote cooperation, using the appropriate form and procedures as set out in this Title, contributing to the pursuit of the objectives of the Union. To that end, acting unanimously on the initiative of any Member State or of the Commission, the Council may:

...

- b) adopt framework decisions for the purpose of approximation of the laws and regulations of the Member States. Framework decisions shall be binding upon the Member States as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods. They shall not entail direct effect;

...’

- 4 Article 35 EU provides that:

‘1. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in this Article, to give preliminary rulings on the validity and interpretation of framework decisions, and decisions on the interpretation of conventions established under this Title and on the validity and interpretation of the measures implementing them.

2. By a declaration made at the time of signature of the Treaty of Amsterdam or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice to give preliminary rulings as specified in paragraph 1.

3. A Member State making a declaration pursuant to paragraph 2 shall specify that either:
- a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment; or
 - b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the validity or interpretation of an act referred to in paragraph 1 if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

...’

- 5 The information published in the Official Journal of the European Communities of 1 May 1999 (OJ 1999 L 114, p. 56) on the date of entry into force of the Treaty of Amsterdam shows that the Italian Republic has made a declaration under Article 35(2) EU, whereby it has accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule in accordance with the arrangements under Article 35(3)(b) EU.

The Framework Decision

- 6 Under Article 2 of the Framework Decision, headed ‘Respect and recognition’:
- ‘1. Each Member State shall ensure that victims have a real and appropriate role in its criminal legal system. It shall continue to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for the dignity of the individual during proceedings and shall recognise the rights and legitimate interests of victims with particular reference to criminal proceedings.
 - 2. Each Member State shall ensure that victims who are particularly vulnerable can benefit from specific treatment best suited to their circumstances.’

7 Article 3 of the Framework Decision, headed ‘Hearings and provision of evidence’ provides:

‘Each Member State shall safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence.

Each Member State shall take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.’

8 Article 8 of the Framework Decision, headed ‘Right to protection’, provides in paragraph 4:

‘Each Member State shall ensure that, where there is a need to protect victims – particularly those most vulnerable – from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner which will enable this objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.’

9 Under Article 17 of the Framework Decision, each Member State is required to bring into force the laws, regulations and administrative provisions necessary to comply with the Framework Decision ‘not later than 22 March 2002’.

National legislation

10 Article 392 of the Codice di procedura penale (Italian Code of Criminal Procedure; ‘the CPP’), which appears in Book V, Part II, Title VII, headed ‘Preliminary enquiries and preliminary hearing’, provides:

‘1. During the preliminary enquiry, the Public Prosecutor’s Office and the person being examined may ask the judge to take evidence under special arrangements:

- a) where there are reasonable grounds for believing that the witness cannot be heard in open court by reason of illness or serious impediment;

- b) where, on the basis of specific facts, there are reasonable grounds for believing that the witness is vulnerable to violence, threats, offers or promises of money or other benefits, to induce him or her not to testify or to give false testimony.

...

1a. In proceedings for offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code [concerning sexual offences or offences with a sexual background], the Public Prosecutor's Office and the person being examined may ask for persons aged under 16 years to be heard in accordance with special arrangements even outside the cases referred to in paragraph 1.

...'

11 Under Article 398(5a) of the CPP:

'In enquiries concerning offences under Articles 600a, 600b, 600d, 609a, 609c, 609d, and 609g of the criminal code, where the evidence involves minors under 16, the judge shall determine by order the place, time and particular circumstances for hearing evidence where a minor's situation makes it appropriate and necessary. In such cases, the hearing can be held in a place other than the court, in special facilities or, failing that, at the minor's home. The witness statements must be fully documented by the use of sound and audiovisual recording equipment. Where recording equipment or technical personnel are not available, the judge shall use the expert report or technical advice procedures. The interview shall also be minuted. The recordings shall be transcribed only at the request of the parties.'

Factual background and the question referred

12 The order for reference shows that, in the criminal proceedings against Mrs Pupino, it is alleged that, in January and February 2001, she committed several offences of 'misuse of disciplinary measures' within the meaning of Article 571 of the Italian Criminal Code ('the CP') against a number of her pupils aged less than five years at the time, by such acts as regularly striking them, threatening to give them tranquillisers and to put sticking plasters over their mouths, and forbidding them from going to the toilet. She is further charged that, in February 2001, she inflicted 'serious injuries', as referred to in Articles 582, 585 and 576 of the CP, in conjunction with Article 61(2) and (11) thereof, by hitting a pupil in such a way as to cause a slight swelling of the forehead. The proceedings before the Tribunale di Firenze are at the preliminary enquiry stage.

- 13 The referring court states in that respect that, under Italian law, criminal procedure comprises two distinct stages. During the first stage, namely that of the preliminary enquiry, the Public Prosecutor's Office makes enquiries and, under the supervision of the judge in charge of preliminary enquiries, gathers the evidence on the basis of which it will assess whether the prosecution should be abandoned or the matter should proceed to trial. The final decision on whether to allow the prosecution to proceed or to dismiss the matter is taken by the judge in charge of preliminary enquiries at the conclusion of an informal hearing.
- 14 A decision to send the examined person for trial opens the second stage of the proceedings, namely the adversarial stage, in which the judge in charge of preliminary enquiries does not take part. The proceedings proper begin with this stage. It is only at that stage that, as a rule, evidence must be taken at the initiative of the parties and in compliance with the adversarial principle. The referring court states that it is during the trial that the parties' submissions may be accepted as evidence within the technical sense of the term. In those circumstances, the evidence gathered by the Public Prosecutor's Office during the preliminary enquiry stage, in order to enable the Office to decide whether to institute criminal proceedings by proposing committal for trial or to ask for the matter to be closed, must be subjected to cross-examination during the trial proper in order to acquire the value of 'evidence' in the full sense.
- 15 The national court states, however, that there are exceptions to that rule, laid down by Article 392 of the CPP, which allow evidence to be established early, during the preliminary enquiry period, on a decision of the judge in charge of preliminary enquiries and in compliance with the adversarial principle, by means of the Special Inquiry procedure. Evidence gathered in that way has the same probative value as that gathered during the second stage of the proceedings. Article 392(1a) of the CPP has introduced the possibility of using that special procedure when taking evidence from victims of certain restrictively listed offences (sexual offences or offences with a sexual background) aged less than 16 years, even outside the cases envisaged in paragraph 1 of that article. Article 398(5a) of the CPP also allows the same judge to order evidence to be taken, in the case of enquiries concerning offences referred to in Article 392(1a) of the CPP, under special arrangements allowing the protection of the minors concerned. According to the national court, those additional derogations are designed to protect, first, the dignity, modesty and character of a minor witness, and, secondly, the authenticity of the evidence.

- 16 In this case, the Public Prosecutor's Office asked the judge in charge of preliminary enquiries in August 2001 to take the testimony of eight children, witnesses and victims of the offences for which Mrs Pupino is being examined, by the special procedure for taking evidence early, pursuant to Article 392(1a) of the CPP, on the ground that such evidence could not be deferred until the trial on account of the witnesses' extreme youth, inevitable alterations in their psychological state, and a possible process of repression. The Public Prosecutor's Office also requested that evidence be gathered under the special arrangements referred to in Article 398(5a) of the CPP, whereby the hearing should take place in specially designed facilities, with arrangements to protect the dignity, privacy and tranquillity of the minors concerned, possibly involving an expert in child psychology by reason of the delicate and serious nature of the facts and the difficulties caused by the victims' young age. Mrs Pupino opposed that application, arguing that it did not fall within any of the cases envisaged by Article 392(1) and (1a) of the CPP.
- 17 The referring court states that, under the national provisions in question, the application of the Public Prosecutor's Office would have to be dismissed. Those provisions do not provide for the use of the Special Inquiry procedure, or for the use of special arrangements for gathering evidence, where the facts are such as those alleged against the defendant, even if there is no reason to preclude those provisions also covering cases other than those referred to in Article 392(1) of the CPP in which the victim is a minor. A number of offences excluded from the scope of Article 392(1) of the CPP might well prove more serious for the victim than those referred to in that provision. That, in the view of the national court, is the case here, where, according to the Public Prosecutor's Office, Mrs Pupino maltreated several children aged less than five years, causing them psychological trauma.

- 18 Considering that, ‘apart from the question of the existence or otherwise of a direct effect of Community law’, the national court must ‘interpret its national law in the light of the letter and the spirit of Community provisions’, and having doubts as to the compatibility of Articles 392(1a) and 398(5a) of the CPP with Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision, inasmuch as the provisions of that code limit the ability of the judge in charge of preliminary enquiries to apply the Special Inquiry procedure for the early gathering of evidence, and the special arrangements for its gathering, to sexual offences or offences with a sexual background, the judge in charge of preliminary enquiries at the Tribunale di Firenze has decided to stay the proceedings and ask the Court of Justice to rule on the scope of Articles 2, 3 and 8 of the Framework Decision.

Jurisdiction of the Court of Justice

- 19 Under Article 46(b) EU, the provisions of the EC, EAEC and ECSC Treaties concerning the powers of the Court of Justice and the exercise of those powers, including the provisions of Article 234 EC, apply to the provisions of Title VI of the Treaty on European Union under the conditions laid down by Article 35 EU. It follows that the system under Article 234 EC is capable of being applied to the Court’s jurisdiction to give preliminary rulings by virtue of Article 35 EU, subject to the conditions laid down by that provision.
- 20 As stated in paragraph 5 of this judgment, the Italian Republic indicated by a declaration which took effect on 1 May 1999, the date on which the Treaty of Amsterdam came into force, that it accepted the jurisdiction of the Court of Justice to rule on the validity and interpretation of the acts referred to in Article 35 EU in accordance with the rules laid down in paragraph 3(b) of that article.
- 21 Concerning the acts referred to in Article 35(1) EU, Article 35(3)(b) provides, in terms identical to those of the first and second paragraphs of Article 234 EC, that ‘any court or tribunal’ of a Member State may ‘request the Court of Justice to give a preliminary ruling’ on a question raised in a case pending before it and concerning the ‘validity or interpretation’ of such acts, ‘if it considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment’.

- 22 It is undisputed, first, that the judge in charge of preliminary enquiries in criminal proceedings, such as those instituted in this case, acts in a judicial capacity, so that he must be regarded as a ‘court or tribunal of a Member State’ within the meaning of Article 35 EU (see to that effect, in relation to Article 234 EC, Joined Cases C-54/94 and C-74/94 *Cacchiarelli and Stanghellini* [1995] ECR I-391, and Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609) and, secondly, that the Framework Decision, based on Articles 31 EU and 34 EU, is one of the acts referred to in Article 35(1) EU, in respect of which the Court may give a preliminary ruling.
- 23 Whilst in principle, therefore, the Court of Justice has jurisdiction to reply to the question raised, the French and Italian Governments have nevertheless raised an objection of inadmissibility against the application that has been made, arguing that the Court’s answer would not be useful in resolving the dispute in the main proceedings.
- 24 The French Government argues that the national court is seeking to apply certain provisions of the Framework Decision in place of national legislation, whereas, in accordance with the very wording of Article 34(2)(b) EU, Framework Decisions cannot have such a direct effect. It further points out that, as the national court itself acknowledges, an interpretation of national law in accordance with the Framework Decision is impossible. In accordance with the case-law of the Court of Justice, the principle that national law must be given a conforming interpretation cannot lead to an interpretation that is *contra legem*, or to a worsening of the position of an individual in criminal proceedings, on the basis of the Framework Decision alone, which is precisely what would happen in the main proceedings.
- 25 The Italian Government argues as its main argument that framework decisions and Community directives are completely different and separate sources of law, and that a framework decision cannot therefore place a national court under an obligation to interpret national law in conformity, such as the obligation which the Court of Justice has found in its case-law concerning Community directives.

- 26 Without expressly querying the admissibility of the reference, the Swedish and United Kingdom Governments generally argue in the same way as the Italian Government, insisting in particular on the inter-governmental nature of cooperation between Member States in the context of Title VI of the Treaty on European Union.
- 27 Finally, the Netherlands Government stresses the limits imposed on the obligation of conforming interpretation and poses the question whether, assuming that obligation applies to framework decisions, it can apply in the case in the main proceedings, have regard precisely to those limits.
- 28 As stated in paragraph 19 of this judgment, the system under Article 234 EC is capable of being applied to Article 35 EU, subject to the conditions laid down in Article 35.
- 29 Like Article 234 EC, Article 35 EU makes reference to the Court of Justice for a preliminary ruling subject to the condition that the national court ‘considers that a decision on the question is necessary in order to enable it to give judgment’, so that the case-law of the Court of Justice on the admissibility of references under Article 234 EC is, in principle, transposable to references for a preliminary ruling submitted to the Court of Justice under Article 35 EU.
- 30 It follows that the presumption of relevance attaching to questions referred by national courts for a preliminary ruling may be rebutted only in exceptional cases, where it is quite obvious that the interpretation of Community law sought bears no relation to the actual facts of the main action or to its purpose, or where the problem is hypothetical and the Court does not have before it the factual or legal material necessary to give a useful answer to the questions submitted. Save for such cases, the Court is, in principle, required to give a ruling on questions concerning the interpretation of the acts referred to in Article 35(1) EU (see for example, in relation to Article 234 CE, Case C-355/97 Beck and Bergdorf [1999] ECR I-4977, paragraph 22, and Case C-17/03 VEMW and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 34).

- 31 Having regard to the arguments of the French, Italian, Swedish, Netherlands and United Kingdom Governments, it has to be examined whether, as the national court presupposes and as the French, Greek and Portuguese Governments and the Commission maintain, the obligation on the national authorities to interpret their national law as far as possible in the light of the wording and purpose of Community directives applies with the same effects and within the same limits where the act concerned is a framework decision taken on the basis of Title VI of the Treaty on European Union.
- 32 If so, it has to be determined whether, as the French, Italian, Swedish and United Kingdom Governments have observed, it is obvious that a reply to the question referred cannot have a concrete impact on the solution of the dispute in the main proceedings, given the inherent limits on the obligation of conforming interpretation.
- 33 It should be noted at the outset that the wording of Article 34(2)(b) EU is very closely inspired by that of the third paragraph of Article 249 EC. Article 34(2)(b) EU confers a binding character on framework decisions in the sense that they ‘bind’ the Member States ‘as to the result to be achieved but shall leave to the national authorities the choice of form and methods’.
- 34 The binding character of framework decisions, formulated in terms identical to those of the third paragraph of Article 249 EC, places on national authorities, and particularly national courts, an obligation to interpret national law in conformity.
- 35 The fact that, by virtue of Article 35 EU, the jurisdiction of the Court of Justice is less extensive under Title VI of the Treaty on European Union than it is under the EC Treaty, and the fact that there is no complete system of actions and procedures designed to ensure the legality of the acts of the institutions in the context of Title VI, does nothing to invalidate that conclusion.

- 36 Irrespective of the degree of integration envisaged by the Treaty of Amsterdam in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe within the meaning of the second paragraph of Article 1 EU, it is perfectly comprehensible that the authors of the Treaty on European Union should have considered it useful to make provision, in the context of Title VI of that treaty, for recourse to legal instruments with effects similar to those provided for by the EC Treaty, in order to contribute effectively to the pursuit of the Union's objectives.
- 37 The importance of the Court's jurisdiction to give preliminary rulings under Article 35 EU is confirmed by the fact that, under Article 35(4), any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to Article 35(2), is entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under Article 35(1).
- 38 That jurisdiction would be deprived of most of its useful effect if individuals were not entitled to invoke framework decisions in order to obtain a conforming interpretation of national law before the courts of the Member States.
- 39 In support of their position, the Italian and United Kingdom Governments argue that, unlike the EC Treaty, the Treaty on European Union contains no obligation similar to that laid down in Article 10 EC, on which the case-law of the Court of Justice partially relied in order to justify the obligation to interpret national law in conformity with Community law.
- 40 That argument must be rejected.
- 41 The second and third paragraphs of Article 1 of the Treaty on European Union provide that that treaty marks a new stage in the process of creating an ever closer union among the peoples of Europe and that the task of the Union, which is founded on the European Communities, supplemented by the policies and forms of cooperation established by that treaty, shall be to organise, in a manner demonstrating consistency and solidarity, relations between the Member States and between their peoples.

- 42 It would be difficult for the Union to carry out its task effectively if the principle of loyal cooperation, requiring in particular that Member States take all appropriate measures, whether general or particular, to ensure fulfilment of their obligations under European Union law, were not also binding in the area of police and judicial cooperation in criminal matters, which is moreover entirely based on cooperation between the Member States and the institutions, as the Advocate General has rightly pointed out in paragraph 26 of her Opinion.
- 43 In the light of all the above considerations, the Court concludes that the principle of conforming interpretation is binding in relation to framework decisions adopted in the context of Title VI of the Treaty on European Union. When applying national law, the national court that is called upon to interpret it must do so as far as possible in the light of the wording and purpose of the framework decision in order to attain the result which it pursues and thus comply with Article 34(2)(b) EU.
- 44 It should be noted, however, that the obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law is limited by general principles of law, particularly those of legal certainty and non-retroactivity.
- 45 In particular, those principles prevent that obligation from leading to the criminal liability of persons who contravene the provisions of a framework decision from being determined or aggravated on the basis of such a decision alone, independently of an implementing law (see for example, in relation to Community directives, Joined Cases C-74/95 and C-129/95 X [1996] ECR I-6609, paragraph 24, and Joined Cases C-387/02, C-391/02 and C-403/02 Berlusconi and Others [2005] ECR I-0000, paragraph 74).
- 46 However, the provisions which form the subject-matter of this reference for a preliminary ruling do not concern the extent of the criminal liability of the person concerned but the conduct of the proceedings and the means of taking evidence.

- 47 The obligation on the national court to refer to the content of a framework decision when interpreting the relevant rules of its national law ceases when the latter cannot receive an application which would lead to a result compatible with that envisaged by that framework decision. In other words, the principle of conforming interpretation cannot serve as the basis for an interpretation of national law *contra legem*. That principle does, however, require that, where necessary, the national court consider the whole of national law in order to assess how far it can be applied in such a way as not to produce a result contrary to that envisaged by the framework decision.
- 48 In this case, as the Advocate General has pointed out in paragraph 40 of her Opinion, it is not obvious that an interpretation of national law in conformity with the framework decision is impossible. It is for the national court to determine whether, in this case, a conforming interpretation of national law is possible.
- 49 Subject to that reservation, the Court will answer the question referred.

The question referred for a preliminary ruling

- 50 By its question, the national court essentially asks whether, on a proper interpretation of Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision, a national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements ensuring them an appropriate level of protection, outside the public trial and before it is held.
- 51 Article 3 of the Framework Decision requires each Member State to safeguard the possibility for victims to be heard during proceedings and to supply evidence, and to take appropriate measures to ensure that its authorities question victims only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings.

- 52 Articles 2 and 8(4) of the Framework Decision require each Member State to make every effort to ensure that victims are treated with due respect for their personal dignity during proceedings, to ensure that particularly vulnerable victims benefit from specific treatment best suited to their circumstances, and to ensure that where there is a need to protect victims, particularly those most vulnerable, from the effects of giving evidence in open court, victims may, by decision taken by the court, be entitled to testify in a manner enabling that objective to be achieved, by any appropriate means compatible with its basic legal principles.
- 53 The Framework Decision does not define the concept of a victim's vulnerability for the purposes of Articles 2(2) and 8(4). However, independently of whether a victim's minority is as a general rule sufficient to classify such a victim as particularly vulnerable within the meaning of the Framework Decision, it cannot be denied that where, as in this case, young children claim to have been maltreated, and maltreated, moreover, by a teacher, those children are suitable for such classification having regard in particular to their age and to the nature and consequences of the offences of which they consider themselves to have been victims, with a view to benefiting from the specific protection required by the provisions of the Framework Decision referred to above.
- 54 None of the three provisions of the Framework Decision referred to by the national court lays down detailed rules for implementing the objectives which they state, and which consist, in particular, in ensuring that particularly vulnerable victims receive 'specific treatment best suited to their circumstances', and the benefit of special hearing arrangements that are capable of guaranteeing to all victims treatment which pays due respect to their individual dignity and gives them the opportunity to be heard and to supply evidence, and in ensuring that those victims are questioned 'only insofar as necessary for the purpose of criminal proceedings'.

- 55 Under the legislation at issue in the main proceedings, testimony given during the preliminary enquiries must generally be repeated at the trial in order to acquire full evidential value. It is, however, permissible in certain cases to give that testimony only once, during the preliminary enquiries, with the same probative value, but under different arrangements from those which apply at the trial.
- 56 In those circumstances, achievement of the aims pursued by the abovementioned provisions of the framework decision require that a national court should be able, in respect of particularly vulnerable victims, to use a special procedure, such as the Special Inquiry for early gathering of evidence provided for in the law of a Member State, and the special arrangements for hearing testimony for which provision is also made, if that procedure best corresponds to the situation of those victims and is necessary in order to prevent the loss of evidence, to reduce the repetition of questioning to a minimum, and to prevent the damaging consequences, for those victims, of their giving testimony at the trial
- 57 It should be noted in that respect that, according to Article 8(4) of the Framework Decision, the conditions for giving testimony that are adopted must in any event be compatible with the basic legal principles of the Member State concerned.
- 58 Moreover, in accordance with Article 6(2) EU, the Union must respect fundamental rights, as guaranteed by the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950 ('the Convention'), and as they result from the constitutional traditions common to the Member States, as general principles of law.
- 59 The Framework Decision must thus be interpreted in such a way that fundamental rights, including in particular the right to a fair trial as set out in Article 6 of the Convention and interpreted by the European Court of Human Rights, are respected.

60 It is for the national court to ensure that – assuming use of the Special Inquiry and of the special arrangements for the hearing of testimony under Italian law is possible in this case, bearing in mind the obligation to give national law a conforming interpretation – the application of those measures is not likely to make the criminal proceedings against Mrs Pupino, considered as a whole, unfair within the meaning of Article 6 of the Convention, as interpreted by the European Court of Human Rights (see, for example, ECHR judgments of 20 December 2001, *P.S. v Germany*, of 2 July 2002, *S.N. v Sweden*, Reports of judgments and decisions 2002-V, of 13 February 2004, *Rachdad v France*, and the decision of 20 January 2005, *Accardi and Others v Italy*, App. 30598/02).

61 In the light of all the above considerations, the answer to the question must be that Articles 2, 3 and 8(4) of the Framework Decision must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place. The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

Costs

62 Since these proceedings are, for the parties to the main proceedings, a step in the proceedings before the national court, the decision on costs is a matter for that court. Costs incurred in submitting observations to the Court, other than by those parties, are not recoverable.

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

Articles 2, 3 and 8(4) of Council Framework Decision 2001/220/JHA of 15 March 2001 on the standing of victims in criminal proceedings must be interpreted as meaning that the national court must be able to authorise young children, who, as in this case, claim to have been victims of maltreatment, to give their testimony in accordance with arrangements allowing those children to be guaranteed an appropriate level of protection, for example outside the trial and before it takes place.

The national court is required to take into consideration all the rules of national law and to interpret them, so far as possible, in the light of the wording and purpose of the Framework Decision.

[Signatures]

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

3 май 2007 година *

„Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Член 6, параграф 2 ЕС и член 34, параграф 2, буква б) ЕС — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите-членки — Сближаване на националните законодателства — Премахване на проверката за двойна наказуемост — Действителност“

По дело C-303/05,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 35 ЕС от Arbitragehof [Арбитражен съд] (Белгия) с акт от 13 юли 2005 г., постъпил в Съда на 29 юли 2005 г., в рамките на производство по дело

Advocaten voor de Wereld VZW

срещу

Leden van de Ministerraad,

СЪДЪТ (голям състав)

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н R. Schintgen, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász и г-н J. Klučka, председатели на състави, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик), г-н J. Makarczyk, г-н U. Lõhmus, г-н E. Levits и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 юли 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

* Език на производството: нидерландски.

- за Advocaten voor de Wereld VZW, от адв. L. Deleu, адв. P. Bekaert и адв. F. van Vlaenderen, advocaten,
- за белгийското правителство, от г-н M. Wimmer, в качеството на представител, подпомаган от адв. E. Jacubowitz и адв. P. de Maeyer, avocats,
- за чешкото правителство, от г-н T. Voček, в качеството на представител,
- за испанското правителство, от г-н J. M. Rodríguez Cárcamo, в качеството на представител,
- за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-н J.-C. Niollet, както и от г-жа E. Belliard, в качеството на представители,
- за латвийското правителство, от г-жа E. Balode-Buraka, в качеството на представител,
- за литовското правителство, от г-н D. Kriaučiūnas, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от г-жа H. G. Sevenster, г-жа M. de Mol и г-жа C. M. Wissels, в качеството на представители,
- за полското правителство, от г-н J. Pietras, в качеството на представител,
- за финландското правителство, от г-жа E. Bygglin, в качеството на представител,
- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа S. Nwaokolo и г-жа C. Gibbs, в качеството на представители, подпомагани от г-н A Dashwood, barrister,
- за Съвета на Европейския съюз, от г-жа S. Kyriakopoulou, както и от г-н J. Schutte и г-н O. Petersen, в качеството на представители,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н W. Bogensberger и г-н R. Troosters, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 12 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до преценката на действителността на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3, наричано по-нататък „Рамковото решение“).

- 2 Запитването е направено във връзка с иск, подаден пред Arbitragehof от Advocaten voor de Wereld VZW (наричано по-нататък „Advocaten voor de Wereld“) за отмяна на белгийския Закон от 19 декември 2003 г. относно европейската заповед за арест (Moniteur belge от 22 декември 2003 г., стр. 60075, наричан по-нататък „Законът от 19 декември 2003 г.“), и по-конкретно член 3, член 5, параграфи 1 и 2, както и член 7 от него.

Правна уредба

- 3 Съгласно петото съображение на Рамковото решение:

„Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите-членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това, въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите-членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.“

- 4 Шестото съображение на Рамковото решение гласи:

„Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.“

- 5 Съгласно седмото съображение на Рамковото решение:

„Тъй като заместването на системата на многостранна екстрадиция, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., не може да се постигне напълно от държавите-членки чрез едностранни действия, а поради своя мащаб и въздействие може да се постигне само в рамките на Съюза, Съветът следва да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, посочен в член 2 от Договора за Европейски съюз и член 5 от Договора за създаване на Европейската общност. Съгласно принципа за пропорционалност, така както е определен в последния текст, настоящото рамково решение съдържа необходимото с оглед постигането на тази цел.“

6 Съгласно единадесетото съображение на Рамковото решение:

„В отношенията между държавите-членки европейската заповед за арест следва да замести всички предходни способи, свързани с екстрадицията, включително разпоредбите относно екстрадицията на дял III от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген.“

7 Член 1 от рамковото решение, прието на основание член 31, параграф 1, букви а) и б) ЕС и член 34, параграф 2, буква б) ЕС, гласи:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава-членка, с оглед задържане и предаване на друга държава-членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите-членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора за Европейски съюз.“

8 Член 2 от Рамковото решение гласи:

„1. Европейска заповед за арест се издава за деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава-членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малък от 12 месеца, или ако срокът на наложеното наказание лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане, е не по-малък от 4 месеца.

2. Следните престъпления, ако в издаващата държава-членка са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малък от три години и така както са определени в законодателството на издаващата държава-членка, при условията на настоящото рамково решение и без проверка за двойна наказуемост на деянието, дават основание за предаване съгласно европейска заповед за арест:

- участие в престъпна група,
- тероризъм,
- трафик на хора,
- сексуална експлоатация на деца и детска порнография,
- незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества,
- незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества,
- корупция,
- измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности,
- изпиране на имущество, придобито от престъпление,
- подправяне на парични знаци, включително евро,
- престъпления, свързани с компютри,
- престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности,
- улесняване на незаконно влизане и пребиваване,
- умишлено убийство, тежка телесна повреда,
- незаконна търговия с човешки органи и тъкани,
- отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и взимане на заложенници,
- расизъм и ксенофобия,
- организиран или въоръжен грабеж,
- незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството,
- мошеничество,

- рекет и изнудване,
- подправяне и пиратство на изделия,
- подправяне на административни документи и търговия с тях,
- подправяне на платежни средства,
- незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа,
- незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали,
- трафик на противозаконно отнети превозни средства,
- изнасилване,
- палеж,
- престъпления от компетентността на Международния наказателен съд,
- незаконно отвлечане на летателни средства или кораби,
- саботаж.

3. Във всеки един момент с единодушие и след консултация с Европейския парламент при условията, посочени в член 39, параграф 1 от Договора за Европейски съюз (ДЕС), Съветът може да реши да добави други категории престъпления в списъка по параграф 2. Въз основа на представения доклад от Комисията, съгласно член 34, параграф 3, Съветът преценява дали списъкът следва да бъде удължен или изменен.

4. За престъпления, различни от посочените в параграф 2, предаването може да зависи от условието, деянията, за които е издадена европейска заповед за арест, да съставляват престъпление съгласно законодателството на изпълняващата държава-членка независимо от елементите от фактическия състав на престъплението или неговата квалификация.“

9 Член 31 от Рамковото решение предвижда следното:

„1. Без да се засяга прилагането им в отношенията между държави-членки и трети страни, от 1 януари 2004 г. настоящото рамково решение отменя в отношенията между държавите-членки съответните разпоредби от следните конвенции, приложими в областта на екстрадицията:

- а) Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г., нейния допълнителен протокол от 15 октомври 1975 г. и втори допълнителен протокол от 17 март 1978 г., както и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г., доколкото урежда екстрадицията;
- б) Споразумението между 12-те държави-членки на Европейските общности относно опростяване и модернизация на методите на предаване на исканията за екстрадиция от 26 май 1989 г.;
- в) Конвенцията за опростената процедура за екстрадиция между държавите-членки на Европейския съюз от 10 март 1995 г.;
- г) Конвенцията за екстрадицията между държавите-членки на Европейския съюз от 27 септември 1996 г.;
- д) дял III, глава 4 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници.

2. Държавите-членки ще продължат да прилагат двустранните и многостранните споразумения или действащите спогодби и след приемане на настоящото рамково решение, доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите цели и подпомагат по-нататъшното опростяване или улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест.

Държавите-членки могат да сключват двустранни или многостранни споразумения или спогодби след влизане в сила на настоящото рамково решение, доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите предписания и подпомагат по-нататъшното опростяване и улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест, по-специално чрез определяне на по-кратки срокове от посочените в член 17, чрез удължаване на списъка от престъпления, изброени в член 2, параграф 2, чрез по-нататъшно ограничаване на посочените в членове 3 и 4 основания за отказ или чрез въвеждане на по-нисък праг от определения в член 2, параграфи 1 или 2.

Споразуменията и спогодбите, които са посочени във втората алинея, не могат по никакъв начин да засегнат отношенията със държави-членки, които не са страни по тях.

В срок от три месеца от влизане в сила на настоящото рамково решение държавите-членки трябва да информират Съвета и Комисията за съществуващите споразумения и спогодби, посочени в първа алинея, които желаят да прилагат и в бъдеще.

Държавите-членки следва да уведомят Съвета и Комисията и относно наличието на нови споразумения или спогодби съгласно втора алинея в тримесечен срок от подписването им.

3. Когато конвенции или споразумения съгласно параграф 1 се прилагат на територията на държави-членки или на територия, за чиито външни отношения е отговорна държава-членка, спрямо която настоящото рамково решение не се прилага, тези актове ще продължат да регулират съществуващите отношения между тези територии и други държави-членки.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 10 От акта за препращане е видно, че с искова молба от 21 юни 2004 г. *Advocaten voor de Wereld* е предявило пред *Arbitragehof* иск за пълната или частична отмяна на Закона от 19 декември 2003 г., който въвежда в белгийското право разпоредбите на Рамковото решение.
- 11 В подкрепа на своя иск *Advocaten voor de Wereld* изтъква по-конкретно, че Рамковото решение е недействително, тъй като материята на европейската заповед за арест следва да се въведе с конвенция, а не с рамково решение, доколкото, по силата на член 34, параграф 2, буква б) ЕС, рамкови решения могат да се приемат единствено за целите на „сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки“, какъвто не е настоящият случай.

- 12 Освен това *Advocaten voor de Wereld* поддържа, че член 5, параграф 2 от Закона от 19 декември 2003 г., който въвежда във вътрешното белгийско право член 2, параграф 2 от Рамковото решение, нарушава принципа за равенство и за недопускане на дискриминацията, тъй като при изпълнение на европейска заповед за арест във връзка с наказуеми деяния, посочени в последната разпоредба, е налице отклонение без обективна и разумна обосновка от изискването за двойна наказуемост, докато това изискване се запазва спрямо други престъпления.
- 13 *Advocaten voor de Wereld* твърди също, че Законът от 19 декември 2003 г. не отговаря и на условията, свързани с принципа за законоустановеност в наказателното право, тъй като не изброява престъпления с достатъчно ясна и точна нормативна уредба, а само общи категории на нежелани прояви. Съдебният орган, който трябва да разреши изпълнението на европейска заповед за арест, не разполага с достатъчно данни, за да провери действително дали престъпленията, за които спрямо дадено лице е възбудено наказателно преследване или поради които му е наложено наказание, попадат в някоя от категориите, упоменати в член 5, параграф 2 от цитирания закон. Липсата на ясно и точно определение на престъпленията, посочени в тази разпоредба, може да доведе до нееднакво прилагане на закона от различните органи, натоварени с изпълнението на европейските заповеди за арест и по този начин до нарушаване и на принципа за равенство и за недопускане на дискриминация.
- 14 *Arbitragehof* отбелязва, че Законът от 19 декември 2003 г. е пряка последица от решението на Съвета да уреди материята на европейската заповед за арест с рамково решение. Възраженията на *Advocaten voor de Wereld* срещу посочения закон били относими и към Рамковото решение. Различното тълкуване от съдебните органи на действителността на общностните актове и на законодателството, което ги въвежда във вътрешното право, би нарушило единството на общностния правен ред и би накърнило общия принцип на правната сигурност.
- 15 *Arbitragehof* добавя, че съгласно член 35, параграф 1 ЕС, единствено Съдът има право да се произнесе, по реда на преюдициалното производство, относно действителността на рамковите решения и че, съгласно параграф 2 на същия член, Кралство Белгия е приело компетентността на Съда в тази област.

16 При тези обстоятелства *Arbitragehof* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Съвместимо ли е Рамковото решение [...] с член 34, параграф 2, буква б) от Договора за ЕС, според който рамкови решения се приемат единствено за целите на сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки?
- 2) Съвместим ли е член 2, параграф 2 от Рамковото решение [...], доколкото премахва проверката за двойна наказуемост за посочените в него престъпления, с член 6, параграф 2 от Договора за ЕС, и по-специално с провъзгласените в тази разпоредба принципи за законоустановеност в наказателното право и за равенство и недопускане на дискриминация?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

По отношение на допустимостта

- 17 Чешкото правителство твърди, че първият преюдициален въпрос е недопустим, тъй като задължава Съда да разгледа член 34, параграф 2, буква б) ЕС, което е разпоредба от първичното право, намираща се извън неговия контрол.
- 18 Този довод е лишен от основание. Всъщност съгласно член 35, параграф 1 ЕС, Съдът е компетентен, като се спазват условията, определени в тази разпоредба, да дава преюдициални заключения по въпроси, отнасящи се до действителността и тълкуването на рамковите решения, което по необходимост изисква той да може, дори при липса на изрично предвидено за тази цел правомощие, да тълкува разпоредби на първичното право, като например член 34, параграф 2, буква б) ЕС, когато както в главното производство Съдът трябва да установи дали рамковото решение е надлежно прието на основание на последната разпоредба.

- 19 Според чешкото правителство първият преюдициален въпрос е недопустим и поради това че в решението за препращане липсва яснота относно точните мотиви, които биха позволили да се констатира недействителност на Рамковото решение. Ето защо за това правителство не е било възможно да представи подходящо становище по този въпрос. По-специално, доколкото *Advocaten voor de Wereld* поддържа, че Рамковото решение не е довело до сближаване на законовите разпоредби на държавите-членки, то е трябвало да изложи доводи в тази насока, които *Arbitragehof* да възпроизведе в решението си за препращане.
- 20 Необходимо е да се напомни, че целта на информацията, съдържаща се в решенията за препращане, е не само да позволи на Съда да даде полезен отговор, но също така да даде възможност на правителствата на държавите-членки и на другите заинтересовани страни да представят становища съгласно член 23 от Статута на Съда (вж. по-конкретно определение от 2 март 1999 г., *Colonia Versicherung* и др., C-422/98, *Recueil*, стр. I-1279, точка 5).
- 21 Акта за препращане в главното производство съдържа достатъчно данни, за да отговори на тези изисквания. Всъщност, както бе посочено в точка 11 от настоящото решение, от акта за препращане е видно, че *Advocaten voor de Wereld* защитава тезата, според която материята на европейската заповед за арест трябва да се въведе с конвенция, а не с рамково решение, тъй като, по силата на член 34, параграф 2, буква б) ЕС, рамкови решения могат да се приемат само „за целите на сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки, какъвто не е настоящият случай.
- 22 Подобни данни са достатъчни не само за да позволят на Съда да даде полезен отговор, но и за да се гарантира възможността за представяне на становища, с която разполагат страните по делото, държавите-членки, Съветът и Комисията, съгласно член 23 от Статута на Съда, което впрочем е видно от становищата, представени от всички страни, встъпили в настоящото производство, включително тези на чешкото правителство.

23 Следователно първият преюдициален въпрос е допустим.

По основателността

- 24 Противно на всички останали страни, представили становища в рамките на настоящото производство, *Advocaten voor de Wereld* поддържа, че съгласно член 34, параграф 2, буква г) ЕС материята на европейската заповед за арест следва да се уреди с конвенция.
- 25 Всъщност от една страна, Рамковото решение не може да бъде надлежно прието за целите на сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби, така както е уредено в член 34, параграф 2, буква б) ЕС, тъй като Съветът има правомощие да приема рамкови решения само с оглед на постепенното сближаване на наказателноправните норми единствено в случаите, посочени в член 29, втора алинея, трето тире ЕС и член 31, параграф 1, буква д) ЕС. За другите общи действия в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси Съветът трябва да приема конвенции в приложение на член 34, параграф 2, буква г) ЕС.
- 26 От друга страна, съгласно член 31 от Рамковото решение, в отношенията между държавите-членки последното заменя, считано от 1 януари 2004 г., конвенциите, приложими в областта на екстрадицията. Единствено обаче акт от същия вид, а именно конвенция по смисъла на член 34, параграф 2, буква г) ЕС, би могъл валидно да дерогира действащите конвенции.
- 27 Този довод не е защитим.
- 28 Видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2 от Рамковото решение и от петото, шестото, седмото и единадесетото съображение от същото решение, то има за цел да замести многостранната система на екстрадиция между държавите-членки с основана на взаимното признаване система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване.

- 29 Взаимното признаване на заповедите за арест, издадени в различни държави-членки съгласно правото на съответната издаваща държава, изисква сближаване на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки относно съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, и по-конкретно на правилата относно условията, процедурите и последиците от предаването между националните власти.
- 30 Такава е именно целта на Рамковото решение, що се отнася по-конкретно до правилата, свързани с изброените категории престъпления, за които не се изисква проверка за двойна наказуемост (член 2, параграф 2), с основанията, при които не се допуска или може да бъде отказано изпълнение на заповед за арест (членове 3 и 4), със съдържанието и формата на последната (член 8), с предаването на такава заповед и свързаните с това процедури (членове 9 и 10), с минималните гаранции, които трябва да бъдат предоставени на издирваното или задържаното лице (членове 11—14), със сроковете и процедурите за вземане на решение за изпълнение на съответната заповед (член 17) и със сроковете за предаване на издирваното лице (член 23).
- 31 Рамковото решение се основа на член 31, параграф 1, букви а) и б) ЕС, който предвижда, че общото действие при съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси включва, съответно, улесняване и ускоряване на съдебното сътрудничество във връзка с процесуалните действия и изпълнението на решенията, както и улесняване на екстрадицията между държавите-членки.
- 32 Противно на становището на *Advocaten voor de Wereld*, липсва каквото и да било основание да се заключи, че сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки чрез приемане на рамкови решения по смисъла на член 34, параграф 2, буква б) ЕС визира единствено посочените в член 31, параграф 1, буква д) ЕС наказателноправни норми на тези държави, а именно правилата, отнасящи се до съставите на престъпленията и до наказанията в областите, изброени в цитираната разпоредба.

- 33 Съгласно член 2, първа алинея, четвърто тире ЕС, развитието на пространство на свобода, сигурност и правосъдие е сред целите, преследвани от Съюза, а член 29, първа алинея ЕС предвижда, че за да предостави на гражданите високо равнище на закрила в рамките на това пространство, се изработва общо действие между държавите-членки, по-конкретно в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси. Според същия член, втора алинея, второ тире тази цел се осъществява посредством „засилено сътрудничество между съдебните и другите компетентни власти на държавите-членки, [...] в съответствие с членове 31 [ЕС] и 32 [ЕС]“.
- 34 Член 31, параграф 1, букви а) и б) ЕС обаче не съдържа никакво указание относно правните актове, които трябва да се използват за постигане на тази цел.
- 35 Впрочем по общ начин член 34, параграф 2 ЕС предвижда, че Съветът „приема мерки и насърчава сътрудничеството, използвайки подходящите форми и процедури, посочени в настоящия дял, допринасяйки за постигането на целите на Съюза“, и упълномощава „[за] тази цел“ Съвета да приема различни видове актове, изброени в посочения параграф 2, букви от а) до г), сред които фигурират рамковите решения и конвенциите.
- 36 Освен това нито член 34, параграф 2 ЕС, нито някоя друга разпоредба от дял VI от Договора за ЕС правят разграничение между видовете актове, които могат да се приемат в зависимост от материята, за която се отнася общото действие в областта на сътрудничеството по наказателноправни въпроси.
- 37 Член 34, параграф 2 ЕС също не подрежда по приоритет различните актове, изброени в тази разпоредба, поради което не се изключва възможността Съветът да направи избор между редица актове, за да уреди една и съща материя, при спазване на ограниченията, наложени от естеството на избрания акт.
- 38 При тези условия, доколкото изброява и определя по общ начин различните видове правни актове, които могат да се използват за „постигането на целите на Съюза“, посочени в дял VI от Договора за ЕС, член 34, параграф 2 ЕС не може да се тълкува в смисъл, че изключва възможността сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки чрез приемане на рамково решение съгласно посочения параграф 2, буква б) да се отнася до области, различни от посочените в член 31, параграф 1, буква д) ЕС, и по-конкретно до материята на европейската заповед за арест.

- 39 Тълкуването, според което сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки посредством приемането на рамкови решения е допустимо не само в областите, предмет на член 31, параграф 1, буква д) ЕС, се подкрепя от същия параграф 1, буква в), който предвижда, че общото действие цели също така „осигуряването на съвместимост между разпоредбите, приложими в държавите-членки, каквато може да бъде необходима за подобряването на това сътрудничество [съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси]“, без да се прави разлика между различните видове актове, които могат да бъдат използвани с цел сближаване на тези правила.
- 40 В настоящия случай, доколкото член 34, параграф 2, буква в) ЕС изключва правото на Съвета да приема решение за целите на сближаването на законовите и подзаконовите разпоредби на държавите-членки, а правният акт под формата на обща позиция по смисъла на същия параграф 2, буква а) трябва да се ограничи до определяне на подхода на Съюза по даден въпрос, възниква въпросът дали, противно на становището на *Advocaten voor de Wereld*, Съветът е могъл валидно да уреди материята на европейската заповед за арест по-скоро чрез рамково решение, отколкото чрез конвенция в съответствие с член 34, параграф 2, буква г) ЕС.
- 41 Макар и да е вярно, че материята на европейската заповед за арест би могла да се уреди и с конвенция, Съветът може, упражнявайки правото си на преценка, да предпочете като правен акт рамковото решение, при положение че условията за неговото приемане са изпълнени, както в настоящия случай.
- 42 Този извод не се опорочава от обстоятелството, че от 1 януари 2004 г. по силата на член 31, параграф 1 от Рамковото решение то заменя единствено в отношенията между държавите-членки съответстващите разпоредби от изброените в тази разпоредба предходни конвенции относно екстрадицията. Всяко друго тълкуване, което не намира опора нито в член 34, параграф 2 ЕС, нито в друга разпоредба от Договора за ЕС, може да лиши до голяма степен от полезно действие признатото на Съвета право да приема рамкови решения в областите, уреджани преди това от международни конвенции.

- 43 Следователно Рамковото решение не е прието в нарушение на член 34, параграф 2, буква б) ЕС.

По втория въпрос

- 44 Противно на всички останали страни, представили становища в настоящото производство, *Advocaten voor de Wereld* твърди, че член 2, параграф 2 от Рамковото решение, доколкото премахва проверката за двойна наказуемост по отношение на посочените в тази разпоредба престъпления, противоречи на принципа за равенство и за недопускане на дискриминация, както и на принципа за законоустановеност в наказателното право.
- 45 На първо място, следва да се отбележи, че съгласно член 6 ЕС Съюзът се основава на принципа на правовата държава и зачита основните права така, както те са гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. и така, както произтичат от конституционните традиции, общи за държавите-членки, като общи принципи на правото на Общността. Поради това институциите подлежат на контрол за съответствие на техните актове с договорите и общите принципи на правото, подобно на държавите-членки във връзка с въвеждането на правото на Съюза (вж. по-конкретно Решение от 27 февруари 2007 г., по дело *Gestoras Pro Amnistía* и др./Съвет, C-354/04 P, Сборник, стр. I-1579, точка 51 и Решение по дело *Segi* и др./Съвет, C-355/04 P, Сборник, стр. I-1657, точка 51).
- 46 Безспорно е, че сред тези принципи фигурира както принципът за законоустановеност на престъплението и наказанието, така и принципът за равенство и за недопускане на дискриминация, които са препотвърдени съответно в членове 49, 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, провъзгласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ С 364, стр. 1).
- 47 Ето защо Съдът следва да изследва действителността на Рамковото решение в светлината на посочените принципи.

По отношение на принципа за законоустановеност на престъплението и наказанието

- 48 Според *Advocaten voor de Wereld* списъкът с над тридесет престъпления, по отношение на които традиционното условие за двойна наказуемост се изоставя, при положение че издаващата държава-членка наказва тези деяния с лишаване от свобода за максимален срок не по-малък от три години, е толкова общ и неясен, че нарушава или най-малко може да наруши принципа за законоустановеност в наказателното право. Този списък не съдържа легални дефиниции на посочените в него престъпления, а само твърде общо определени категории нежелани прояви. За разлика от лицата, лишени от свобода на основание, което не е свързано с европейска заповед за арест, лишените от свобода в резултат от изпълнение на европейска заповед за арест без проверка за двойна наказуемост не се ползват от гаранцията, според която наказателният закон трябва да отговаря на изискванията за точност, яснота и предвидимост, така че всяко лице към момента на извършване на дадено деяние да знае дали същото съставлява или не престъпление.
- 49 Следва да се напомни, че принципът за законоустановеност на престъплението и наказанието (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), който е част от общите принципи на правото, залегнали в основата на общите конституционни традиции на държавите-членки, е провъзгласен и в различни международни договори, и по-конкретно в член 7, параграф 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (вж. в този смисъл по-конкретно Решение от 12 декември 1996 г. по дело *X, C-74/95* и *C-129/95*, *Recueil*, стр. I-6609, точка 25 и Решение от 28 юни 2005 г. по дело *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, *C-189/02 P*, *C-202/02 P*, *C-205/02 P* до *C-208/02 P* и *C-213/02 P*, *Recueil*, стр. I-5425, точки 215 до 219).
- 50 Този принцип изисква законът ясно да определи престъпленията и наказанията за тях. Това условие е изпълнено, когато от редакцията на приложимата разпоредба и при нужда чрез тълкуването ѝ от съдилищата правните субекти могат да разберат за кои действия и бездействия се предвижда наказателна отговорност (вж. по-конкретно , Решение на Европейския съд по правата на човека от 22 юни 2000 г. по дело *Соѐте и др./Белгия*, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-VII, § 145).
- 51 Съгласно член 2, параграф 2 от Рамковото решение, изброените в тази разпоредба престъпления, „ако в издаващата държава-членка са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малък от три години и така както са определени в законодателството на издаващата държава-членка“, дават основание за предаване съгласно европейска заповед за арест без проверка за двойна наказуемост на деянието.

- 52 Поради това, дори държавите-членки да възпроизведат буквално изброяването на категориите от престъпления, посочени в член 2, параграф 2 от Рамковото решение с оглед на неговото въвеждане, самата дефиниция на тези престъпления и предвидените за тях наказания се съдържа в правото „на издаващата държава-членка“. Рамковото решение няма за цел да съгласува елементите от фактическите състави на въпросните престъпления или предвидените за тях наказания.
- 53 Следователно макар член 2, параграф 2 от Рамковото решение да премахва проверката за двойна наказуемост по отношение на упоменатите в тази разпоредба категории престъпления, тяхното определяне и установяването на съответните наказания продължава да се урежда от правото на издаващата държава-членка, която както впрочем посочва член 1, параграф 3 от същото рамково решение, трябва да спазва основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 ЕС, и в резултат на това — принципа за законоустановеност на престъплението и наказанието.
- 54 Ето защо член 2, параграф 2 от Рамковото решение, доколкото премахва проверката за двойна наказуемост за престъпленията, посочени в тази разпоредба, не е недействителен поради нарушение на принципа за законоустановеност на престъплението и наказанието.

По отношение на принципа за равенство и за недопускане на дискриминация

- 55 Според *Advocaten voor de Wereld* Рамковото решение нарушава принципа за равенство и за недопускане на дискриминация, тъй като при престъпления, различни от посочените в член 2, параграф 2 от Рамковото решение, предаването може да зависи от условието деянията, за които е издадена европейската заповед за арест, да съставляват престъпление съгласно правото на изпълняващата държава-членка. Това разграничение не било обективно оправдано. Премахването на проверката за двойна наказуемост било още по-оспоримо поради обстоятелството, че Рамковото решение не съдържа подробна дефиниция на деянията, във връзка с които се иска предаването. Предвиденият от това решение режим водел до необосновано различно третиране на лицата в зависимост от това дали деянията са извършени в изпълняващата държава-членка или извън нея. Следователно що се отнася до лишаването от свобода, тези лица били третирани различно без това да е оправдано.

- 56 Следва да се отбележи, че принципът за равенство и за недопускане на дискриминация изисква сходните положения да не се третират по различен начин, а различни положения да не се третират по еднакъв начин, освен ако такова отношение не е обективно оправдано (вж. по-конкретно Решение от 26 октомври 2006 г. по дело *Koninklijke Coöperatie Cosun*, C-248/04, Recueil, стр. I-10211, точка 72 и цитираната съдебна практика).
- 57 От една страна, при подбора на 32 категории престъпления, изброени в член 2, параграф 2 от Рамковото решение, Съветът, въз основа на принципа за взаимно признаване и предвид високата степен на доверие и солидарност между държавите-членки, е счел, че било поради самото естество, било поради предвиденото наказание с максимален срок не по-малък от три години, съответните категории престъпления са сред тези, чиято степен на обществена опасност оправдава проверката за двойна наказуемост да не бъде изисквана.
- 58 Ето защо дори да се приеме, че положението на лицата, които са заподозрени в извършване на престъпления от списъка по член 2, параграф 2 от Рамковото решение или които са осъдени за извършване на такива престъпления, е сходно с това на лицата, които са заподозрени или осъдени за извършване на престъпления, различни от изброените в тази разпоредба, разграничаването във всички случаи е обективно оправдано.
- 59 От друга страна, що се отнася до факта, че липсата на точност при определянето на въпросните категории престъпления може да доведе до различно въвеждане на Рамковото решение в различните национални правни системи, достатъчно е да се отбележи, че предметът на това решение не е да съгласува материалното наказателно право на държавите-членки и че за прилагането на европейската заповед за арест нито една от разпоредбите на дял VI от Договора за ЕС, чиито членове 34 и 31 представляват правното основание на това рамково решение, не изисква съгласуване на наказателноправните уредби на държавите-членки във връзка със съответните престъпления (вж. по аналогия по-конкретно Решение от 11 февруари 2003 г. по дело *Gözütok и Brügge*, C-187/01 и C-385/01, Recueil, стр. I-1345, точка 32, както и Решение от 28 септември 2006 г. по дело *Gasparini и др.*, C-467/04, Recueil, стр. I-9199, точка 29).

60. Следователно член 2, параграф 2 от Рамковото решение, доколкото премахва проверката за двойна наказуемост по отношение на посочените в него престъпления, не е недействителен поради нарушение на член 6, параграф 2 ЕС, и по-конкретно на принципа за законоустановеност на престъплението и наказанието, както и на принципа за равенство и за недопускане на дискриминация.
61. С оглед на изложените по-горе съображения следва да се отговори, че при разглеждането на поставените въпроси не се установи наличие на елементи, които да засегнат действителността на Рамковото решение.

По съдебните разноси

62. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

При разглеждането на поставените въпроси не се установи наличие на елементи, които да засегнат действителността на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки.

[Подписи]

ПРИЛОЖЕНИЕ VII

РЕШЕНИЯ НА НЯКОИ ОТ ВЪРХОВНИТЕ СЪДИЛИЩА (в резюме)

Португалия

- **Подадено от Испания заявление за предаване на португалски гражданин. ЕЗА е била издадена с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода за три години.**

Апелативният съд в Évora е разрешил предаването на португалския гражданин с цел изтърпяване на наложеното наказание. Прокурорът е обжалвал решението на съда, позовавайки се на член 4, параграф 6 от Рамковото решение и на неприлагането на принципа на реципрочност от страна на Испания (вж. член 12, параграф 2, буква f) от Закона 3/2003 от 14 март).

Като отчита, че ако се следва испанската съдебна практика, за подобни ситуации би била възприета друга позиция, Върховният съд, прилагайки член 33, параграф 5 от Конституцията на Португалската република, е постановил, че неприлагането на принципа на реципрочност не би било пречка за сътрудничеството в Европейския съюз, и поради това е излязъл с решение да се предаде португалският гражданин на съответния испански съд за изпълнение на наказанието.

- **Ответникът е обжалвал решението на Лисабонския апелативен съд, разрешаващо предаването му на испанските власти, с мотивите, че не е предоставил защитата си в писмен вид и че изпълняващият съд не е знаел за решението на издаващия съд.**

Конституционният съд е постановил, както и Върховният съд, че предоставянето на защитата в писмен вид е задължително, само когато е проведено устно изслушване, което не се е състояло в случая, и че изпълняващият съд е знаел за решението на издаващия съд. Решението просто не е било в полза на ответника, което естествено обяснява недоволството му.

- **Ответникът е обжалвал решението на Лисабонския апелативен съд, разрешаващо предаването му на белгийските власти, със следните мотиви: първо — че решението е недействително, тъй като е било преформулирано и допълвано няколко пъти, поради което обвинението е станало неясно, и второ — че има основание да се откаже изпълнението на ЕЗА.**

Върховният съд е решил, че:

1. Апелативният съд действително е поискал допълнителна информация относно фактите по случая, за да може да определи вида на въпросното правонарушение, и е излязъл със становище, че тъй като се касае за престъпление от списъка в член 2, не е необходимо да се прави проверка на деянието за двойна наказуемост.
2. Що се отнася до посоченото от ответника основание за отказ, никой от елементите, представени от издаващия съд във връзка с гражданството на ответника, нито мястото на извършване на деянията или тяхното естество, не съставляват достатъчна причина, за да се разглеждат основания за неизпълнение, което и без това не би било задължително. Поради това е било потвърдено решението на Лисабонския апелативен съд за предаване на лицето.

Кипър

На 7 ноември 2005 г. Върховният съд на Кипър е взел важно решение по отношение на прилагането и изпълнението на Рамковото решение относно европейската заповед за арест.

Върховният съд на република Кипър потвърди решението на Окръжния съд след обжалване, внесено от главния прокурор срещу въпросното решение, в което се застъпва становището, че задържането на кипърски гражданин и неговото предаване на съдебните власти на Обединеното кралство въз основа на европейска заповед за арест не може бъде приведено в действие, тъй като националният закон, с който Рамковото решение се транспонира в националната правна уредба, е противоконституционен. Конституцията на Кипър забранява екстрадирането на кипърски граждани в друга страна.

Съдът отхвърля двата основни аргумента, представени в иска на главния прокурор, а именно, че процедурата за европейска заповед за арест не е идентична с процедурата за екстрадиция, както и че при всички случаи принципът на предимството на общностното право над националното право на държавите-членки следва да се прилага *mutatis mutandis* по отношение на правото на Европейския съюз, като Съдът представи следните мотиви:

- а. въпреки че е разискван характерът на европейската заповед за арест, главно чрез позовавания на решението на Полския върховен съд по същия въпрос, съдът е решил, че независимо от нейния характер и от това дали е равносилна на екстрадиция или не, той не намира в Конституцията достатъчно правно основание за задържането на кипърски гражданин с цел предаването му на компетентните съдебни органи на друга държава-членка въз основа на европейска заповед за арест. В Конституцията изчерпателно са изброени причините, които представляват основание за задържането на лица, и никоя от тях не може да се тълкува като позволяваща задържането и предаването на кипърски граждани на органите на друга държава-членка. Следователно съдът не може да тълкува националния закон в съответствие със законодателството на Европейския съюз.
- б. Рамковите решения, основаващи се на член 34 от Договора за Европейския съюз, нямат пряко приложение. Очакваните резултати, които са със задължителен характер за държавите-членки, могат да се постигнат само чрез транспониране „посредством съответните действащи правноустановени процедури в държавите-членки“. Съдът счита, че в Кипър това не е направено, тъй като разпоредбите на съответното законодателство, с което е транспонирано Рамковото решение относно европейската заповед за арест, противоречат на разпоредбите на Конституцията. Въз основа на тези мотиви Съдът, макар и неексплицитно, стига до заключението, че рамковите решения не могат да имат предимство пред Конституцията.

Вследствие на решението на Върховния съд и отчитайки последиците от това за изпълнението на задълженията на Република Кипър, наложени по силата на Договора за Европейския съюз, правителството е решило да внесе в Камарата на представителите предложение за изменение на Конституцията.

Междувременно, за периода до изменение на Конституцията, кипърските компетентни органи няма да бъдат в състояние да изпълняват европейски заповеди за арест, издадени по отношение на кипърски граждани от компетентните органи на други държави-членки.

В *Кипър*, с решение от 7 ноември 2005 г. Върховният съд на Кипър е обявил закона, с който се транспонира ЕЗА, за противоречащ на Конституцията на страната. Измененият закон е влязъл в сила на 28 юли 2006 г.; новият член 11 обаче въвежда определен срок, в който е възможно да се предаде кипърски граждани, като тази възможност съществува само за деяния, извършени след датата на присъединяване на Кипър към ЕС, тоест след 1 май 2004 г.

Франция

- **Издаване на европейска заповед за арест за деяния, извършени преди и след 1 ноември 1993 г.**

В своето решение № 5233, постановено на 21 септември 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че европейската заповед за арест би могла да се изпълни, когато искането за предаване с цел изтърпяване на наказание лишаване от свобода се отнася най-малкото за деяние, извършено след 1 ноември 1993 г.

- **Деяния, извършени частично във Франция**

В своето решение № 4351, постановено на 8 юли 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че извършването на част от деянията на територията на Франция представлява основание да се откаже предаването на лицето.

- **Трябва ли съдът систематично да разглежда въпроса за това дали наказанието би могло да бъде изтърпяно във Франция (член 695-24-2° от Наказателнопроцесуалния кодекс)?**

В своето решение № 4540, постановено на 5 август 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че съставът, комуто е възложено предварителното разследване и който следва да излезе с решение относно предаването на лицето, за което е издадена европейска заповед за арест с цел изпълнение на наказание, не е длъжен да разглежда въпроса за това дали наказанието може да бъде изпълнено на територията на страната.

- **Предаване за деяния, които не са наказуеми съгласно френския закон**

В своето решение № 4540, постановено на 5 август 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че съставът, комуто е възложено предварителното разследване, не може да разпорежи действителното предаване на френски гражданин, за когото е издадена европейска заповед за арест във връзка с деяния, които съгласно френския закон не съставляват нарушение.

- **Характер на процедурата по европейската заповед за арест**

В своето решение № 4630, постановено на 5 август 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че процедурата по европейската заповед за арест и договореностите за нейното прилагане не съставляват закони, уреждащи изпълнението и прилагането на наказания по смисъла на член 112-2-3° от Наказателния кодекс, и поради това, в съответствие с член 32 от Рамково решение на Съвета от 13 юни 2002 г., те се прилагат за деяния, извършени след 1 ноември 1993 г. (вж. още решение № 6578 на наказателен състав от 23 ноември 2004 г.).

- **Значение на шестдневния срок за получаване на европейската заповед за арест**

В своето решение № 4785, постановено на 1 септември 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че определеният от френското законодателство шестдневен срок за получаване на оригинал или копие от европейската заповед за арест, не се прилага, когато има подадено възражение за недействителност. Все още няма решение по въпроса за това дали неспазването на този срок дава основание за освобождаване на лицето.

- **Действителност на европейската заповед за арест, издадена вследствие на сигнал по Шенген, въз основа на който е задържано лицето**

В своето решение № 5548, постановено на 5 октомври 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че състав, комуто е възложено предварителното разследване и който е отказал предаването на лицето, задържано вследствие на издаден в рамките на Шенгенската система сигнал, включващ международна заповед за арест, с основаниято, че впоследствие ще бъде издадена европейска заповед за арест, всъщност не е предоставил правни основания за решението си (вж. още решение № 00742 на наказателен състав от 1 февруари 2005 г.).

- **Характер на решенията на съставите, на които е възложено подготвителното разследване вследствие на постановено решение за предаване (член 695-46 от Наказателнопроцесуалния кодекс)**

В своето решение № 5834, постановено на 13 октомври 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че когато съдът е сезиран по повод на отправено искане за разрешаване на наказателно преследване на нарушения, различни от тези, за които се отнася предаването, и извършени преди това, съставът, комуто е възложено предварителното разследване, излиза с решение, което не подлежи на обжалване (вж. още решение № 7034 на наказателен състав от 14 декември 2004 г.).

- **Временно предаване и липса на заповед за задържане (член 695-39 от Наказателнопроцесуалния кодекс)**

В своето решение № 7071, постановено на 13 октомври 2004 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че член 695-39 от Наказателнопроцесуалния кодекс не поставя решението относно временното предаване на лице, което е търсено и е обект на наказателно преследване във Франция, в зависимост от липсата на заповед за задържане на това лице.

- **Предаване на лице, за което е постановена присъда, изискваща задържане (член 695-12 от Наказателнопроцесуалния кодекс)**

В своето решение № 3197, постановено на 25 май 2005 г., Върховният апелативен съд, наказателен състав, застъпва становището, че предаването на лице, на което е наложено наказание, изискващо задържане, в този конкретен случай — в психиатрично заведение с преоценка на всеки шест месеца, е в съответствие с разпоредбите на членове 695-11 до 695-24 от Наказателнопроцесуалния кодекс, тъй като определеният срок за задържането надвишава наказанието лишаване от свобода за срок от четири месеца.

ПРИЛОЖЕНИЕ VIII

СПИСЪК НА ТОЧКИТЕ ЗА КОНТАКТ ЗА ЕЗА И ДАННИ ЗА КОНТАКТ

ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ Списък на точките за контакт и данни за контакт					
ДЪРЖАВА	ЛИЦЕ ЗА КОНТАКТ	АДРЕС	ТЕЛЕФОНЕН №	ФАКС:	ЕЛЕКТРОННА ПОЩА
BE Белгия	Ms. Marie-Hélène DESCAMPS	Ministère de la Justice Bd de Waterloo, 115 1000 Bruxelles	+ 32 2 542 6728	+ 32 2 542 70 25	marie-helene.descamps@just.fgov.be
BG България	Ms. Milena PETROVA	Ministry of Justice 1, Slavianska Str. 1040 SOFIA	+ 359 2 9237 418		m.petrova@justice.government.bg
CZ Чешка република	Ms. Nicole Petrikovitsová	Ministry of Justice International Department International Treaties and Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Unit, Vyšehradská 16, CZ 128 10 Prague	+420 / 221 997 923 or 221 997 925	+420 / 221 997 919 or 221 997 986	npetrikovitsova@msp.justice.cz / om@msp.justice.cz
DK Дания	Mr. Morten N. JACOBSEN	Ministry of Justice Slotsholmsgade 10 1216 Copenhagen K	+ 45 72 26 86 01	+ 45 33 92 26 89	mnja@jm.dk
DE Германия	Dr. Ralf RIEGEL Dr. Yvonne WILMS	Bundesamt für Justiz Adenauerallee 99-103, 53113 BONN	+ 49 228 99 410 5310 + 49 228 99 410 5395	+ 49 228 99 41 5591	Ralf.Riegel@bfj.bund.de Yvonne.Wilms@bfj.bund.de
EE Естония	Ms. Imbi MARKUS Astrid LAURENDT-HANIOJA	Ministry of Justice International Legal Cooperation Unit Tõnismägi 5a Tallinn 15911 Estonia	+ 372 620 81 90 +372 620 81 86	+ 372 620 81 09 +372 620 81 09/91	imbi.markus@just.ee astrid.laurend@just.ee
EL Гърция	Mrs Elsa DAFNI Head of Section of International Judicial Cooperation in Criminal Matters	Ministry of Justice Greece	+ 30 210 776 7311	+ 30 210 776 7497	mjust4@otenet.gr
ES Испания	Mr. Luis AGUILERA RUIZ Ms Ana GALLEGO	REPER Deputy General Director for International Judicial Cooperation	+ 32 2 509 8819 + 34 91 390 2298	 + 34 91 390 4457	luis.aguilera@reper.mae.es ana.gallego@mjusticia.es
FR Франция	Mr. Loic GUERIN / Mr. Samuel LAINE Chef du Bureau de l'entraide pénale internationale Bureau de l'entraide pénale internationale Direction des affaires criminelles et des Graces Ministère de la Justice	Ministère de la justice 14, rue Halévy 75001 Paris	+ 33 1 44 86 14 36 + 33 1 44 86 14 00	+ 33 1 44 86 14 11	loic.guerin@justice.gouv.fr samuel.laine@justice.gouv.fr

ДЪРЖАВА	ЛИЦЕ ЗА КОНТАКТ	АДРЕС	ТЕЛЕФОНЕН №	ФАКС:	ЕЛЕКТРОННА ПОЩА
IE Ирландия	Ms. Anne FARRELL	Department of Justice, Equality & Law Reform Pinebrook House Harcourt Street Dublin 2	+ 353 1 602 8574	+ 353 1 602 8472	warrantsmail@justice.ie
IT Италия	Mr. Gabriele IUZZOLINO	Italian Ministry of Justice Via Arenula 70 00 186 Roma	+ 39 06 688 52 682	+ 39 06 68897568	gabriele.iuzzolino@giustizia.it
CY Кипър	Mrs. Eleni LOIZIDOU Senior Law Officer	Law Office of the Republic	+ 357 22 889100 + 357 22 889156 (direct)	+ 357 22 66 50 80	att.gen@law.gov.cy
LV Латвия	Maris STRADS Prosecutor	International Cooperation Division Prosecutor General's Office	+ 371 704 4562	+ 371 704 4804	maris.strads@lrp.gov.lv
	Mr. Juris BULANS Legal Adviser	Ministry of Justice Brivibas Buld, 36 LV - 1536 RIGA	+371 6703 6913	+ 371 6703 6916	juris.bulans@tm.gov.lv
LT Литва	Ms. Andrada BAVEJAN	Ministry of Justice International Law Department Division of Legal Cooperation Gedimino ave. 30/1 LT-01104 Vilnius	+ 370 526 629 40	+ 370 526 628 54	a.bavejan@tm.lt
	Mr. Rolandas TILINDIS	Prosecutor's General Office Div of International Relations and Legal Assistance A. Smetonos str. 4 LT-01515 Vilnius	+ 370 526 623 60	+ 370 526 623 17	rolandas.tilindis@prokuraturos.lt
LU Люксембург	Mrs. Annick HARTUNG	Ministère de la Justice 16 Boulevard Royal L-2934 Luxembourg	+ 352 478 8526	+ 352 22 0519	annick.hartung@mj.etat.lu
HU Унгария	Dr. Klára NÉMETH-BOKOR Head of Department	Department of International Criminal Law Ministry of Justice and Law Enforcement	36-1-4413113	36-1-4413112	bokork@irm.gov.hu nemzb@irm.gov.hu
MT Малта	Dr. Donatella FRENDO DIMECH Senior Counsel of the Republic	International Cooperation in Criminal Matters Unit, Attorney General's Agency The Palace Valletta Malta	+ 356 212 21223	+ 356 256 83103	donatella.m.frendo-dimech@gov.mt
NL Нидерландия	Mrs. Marjorie BONN Senior legal adviser	Ministry of Justice Schedeldoekshaven 100 2500 EH Den Haag	+31 70 370 6632	+31 70 370 7519	m.bonn@minjus.nl
AT Австрия	Mr. Stefan BENNER	Ministry of Justice Museumstraße 7 1016 Wien	+ 43 1 52152 2225	+ 43 1 52152 2500	stefan.benner@bmj.gv.at

ДЪРЖАВА	ЛИЦЕ ЗА КОНТАКТ	ADDRESS	ТЕЛЕФОНЕН №	ФАКС:	ЕЛЕКТРОННА ПОЩА
PL Полша	Mrs Alicja KLAMCZYNSKA	Ministry of Justice Dept. of Judicial Assistance and European Law Ujazdowskie 11 Ave. 00-950 WARSAW Poland	+ 48 22 56 18 406	+ 48 22 62 80 949	klamczynska@ms.gov.pl
PT Португалия	Ms. Patrica LISA Legal Adviser	Bureau for International Affairs (Gabinete para as Relações Internacionais) - Ministry of Justice	+ 351 217 924 030	+ 351 217 924 032	plisa@dgpj.mj.pt
RO Румъния	Mr. Florin RAZVAU RADU Ms. Mariana ZAINEA Ms. Cătălina MIRON	Ministry of Justice Apolodor 17 Bucarest	+ 40 21 3118951	+ 40 21 3101662	rradu@just.ro mzainea@just.ro gmiron@just.ro
SI Словения	Mrs Ana Bučar	Ministry of Justice of the Republic of Slovenia Directorate for International Cooperation Unit of Mutual Assistance Zupanciceva 3 1000 Ljubljana	+ 386 1 369 56 10	+ 386 1 369 5306	ana.bucar@gov.si
SK Словакия	Mr Branislav BOHACIK Director	Ministry of Justice of the Slovak Republic International Law and European Integration Department Division for Judicial Co-operation in Criminal Matters Zupne namestia 13 813 11 Bratislava	+ 421 2 593 53240	+ 421 2 593 53604	branislav.bohacik@justice.sk
FI Финландия	Ms. Johanna HERVONEN District Prosecutor	Helsinki District Prosecutor's Office POB 318 00181 Helsinki FINLAND	+ 358 10 362 2401	+ 358 10 3622203	johanna.hervonen@oikeus.fi helsinki.sy@oikeus.fi
SE Швеция	Mr. Joakim ZETTERSTEDT Legal Adviser	Ministry of Justice Division for Criminal Cases and International Judicial Cooperation SE - 103 33 STOCKHOLM	+ 46 8 405 1000	+ 46 8 4054676	joakim.zetterstedt@justice.ministry.se
UK	Ms. Ferella TAYLOR / Mr. Richard WEST	Judicial Co-operation Unit Home Office 5th Floor, Fry Building 2 Marsham Street London SW1P 4DF	+ 44 20 7035 1263	+ 44 20 7035 6986	richard.west@homeoffice.gsi.gov.uk
	Mr. David Dickson	International Co-operation Unit (all matters concerning the EAW in Scotland)	+ 44 131 243 8152	+ 44 131 2438153	DavidJ.Dickson@copfs.gsi.gov.uk

ДЪРЖАВА	ЛИЦЕ ЗА КОНТАКТ	АДРЕС	ТЕЛЕФОНЕН №	ФАКС:	ЕЛЕКТРОННА ПОЩА
ГСС Генерален секретариат	Mr. Hans G. NILSSON Mr. Guy STESSENS Mr. Angel GALGO	General Secretariat of the Council of the EU	+ 32 2 281 79.33 + 32 2 281 79.15 + 32 2 281 67 11 + 32 2 281 77 92	+ 32 2 281 63.54	hans.nilsson@consilium.europa.eu guy.stessens@consilium.europa.eu angel.galgo@consilium.europa.eu
